

ΑΠΟΘΗΚΗ

ΤΩΝ

ΩΦΕΛΙΜΩΝ ΓΝΩΣΕΩΝ.

ΜΑΙΟΣ, 1838.]

[ΑΡΙΘ. 17.]

ΟΙ ΘΥΓΓΟΙ, ΗΤΟΙ ΜΥΣΤΙΚΟΙ ΑΝΘΡΩ-
ΠΟΚΤΟΝΟΙ ΤΗΣ ΙΝΔΙΑΣ.

Συνέχεια καὶ τέλος. Ἴδε σελ. 33, καὶ 53.

ΝΕΟΝ καὶ παράξιον εἶναι καθ' ὅλα τὸ σύστημα τοῦ Θυγγισμοῦ. Οἱ ἐξ επαγγέλματος οὔτοι φονεῖς δὲν εἶναι γενικῶς δύστροποι καὶ κακοήθεις· ἀλλ' ἐκ τοῦ ἐναντίου, φυλάσσουν ἀκριβῶς τὰ διάφορα οἰκιακὰ χρέη, ζητοῦν φιλοτίμως τὴν ὑπόληψιν τῶν γειτόνων αὐτῶν, καὶ ἀδιαλείπτως προσπαθοῦν νὰ ἐλκίσωσι τῶν τοπικῶν ἀρχῶν τὴν εὐνοίαν. Εἰς βραχυλογίαν, οἱ προὔχοντες τῶν ἀδελφοτήτων τούτων φαίνονται εἰς τοὺς ὅσοι δὲν τοὺς γνωρίζουν ὡς ἄνθρωποι ἀπὸ τοὺς πλέον ἐρασιμίους, πλέον ἀξιοσεβάστους, ἢ πλέον εἰδήμονας ἐκ τῶν κατωτέρων, ἐνίοτε δὲ καὶ τῶν μέσων καὶ ἀνωτέρων κλάσεων τῆς Ἰνδίας. Πολλάκις οἱ πλέον πελωρωμένοι Θύγγοι ἀξιόγονται τῆς ὑπολήψεως ἐντίμων Εὐρωπαίων, διὰ τῆς χρηστῆς αὐτῶν διαγωγῆς καὶ τῆς πραεῖας κοσμιότητος τοῦ τρόπου τῶν.

“Ο Βίμης,” λέγει ἀξιωματικὸς Ἀγγλος, “εἶναι γλυκὺς, σεβάσιμος ἄνθρωπος, παντάπασιν ἀνόμιος κακοῦργος. Καὶ πρὸς ὀλόκληρον δὲ τὴν οἰκογένειαν τοῦ Λαέκου ἔλαβε ἰδιαιτέραν τινὰ κλίσιν· δὲν στοχάζομαι νὰ ὑπάρχη ἐκ φύσεως μεταξὺ αὐτῶν κακία ὀποιαδήποτε. Κατάκρηδα ἤθελε πικραθῆν ὁ δυστυχὴς Λαέκος, ἂν καταδικάζετο τις ἐκ τῶν ἀδελφῶν του.” Ὅτε εἰδοποιήθη περὶ τῆς φυλακώσεως αὐτῶν, ἐπέλαβε μετὰ πολὺ αἶσθημα Ἰνδικούς τινας στίχους, σημαίνοντας τὰ ἐξῆς.—“Ἦμιν ποτὲ μαργαρίτης, κατοικῶν εὐχαρίστως τὰ βάθη τοῦ ὠκεανῆ. Παρεδόθη, —ἐλπίζω νὰ εὕρω ἀνάπαισιν ἡδονικὴν εἰς τὸν κόλπον ὠραίας τινὸς νεάνιδος· ἀλλὰ φεῦ! μ' ἐτρύπησαν, διεπέρασαν κλωστήν ἀπὸ τὸ σῶμά μου, καὶ μ' ἀφῆκαν ἀδιαλείπτως νὰ ταλαιπωρῶμαι, κριμᾶνιμος ὡς καλλῶπισμα εἰς τὴν θινὰ τῆς.” Ἄλλος τις ἀξιωματικὸς, ὁμιλῶν περὶ ἄλλου Θύγγου, λέγει, “Δὲν ἴδα ποτὲ πρόσωπον εὐμενεστέραν παρὰ τοῦ ἀνθρώπου τούτου. Φαίνεται ὅτι ἤθελε προτιμότερον θανατώσιν ἑαυτὸν παρ' ἄλλον ὀποιοιδήποτε.” Καὶ τρίτος δὲ ἀξιωματικὸς, ὁμιλῶν περὶ ἄλλου τινὸς, λέγει, “Ὁ Θύγγος οὗτος με φαίνεται εἰς β'. 5

τῶν καλῆτερον ἀνθρώπων, ἀξιοπίστος πάντοτε, ἐκτὸς ὀπόταν εὐρίσκεται εἰς τὰς χεῖράς του ὀδοιπόρος με χρήματα, ὑπὸ αἰσίων οἰωνῶν εἰς θάνατον καταδικασμένος.”

Συμφέρι βέβαια, ἢ, νὰ εἶπω καλῆτερα, ὑπάρχει ἀνάγκη πᾶσα, νὰ φέρεται ὁ Θύγγος με τρόπον εὐμενῆ καὶ εὐπροσήγορον, τόσον διὰ νὰ δλεάζῃ ὀδοιπόρους, ὅσον διὰ νὰ ἐλκῆ ὑπερασπιστάς· ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἀρκεῖ ἀφ' ἑαυτοῦ νὰ ἐξηγήσῃ τὸ προκείμενον. Εἰς τὴν Εὐρώπην σπανίως ἔχουν πρόσωπον κἂν εὐμενῆ οἱ πελωρωμένοι κακοῦργοι· ἐὰν δὲ λεπτομερῶς ἐξετάσωμεν τὰ τοῦ οἰκιακοῦ βίου των, παρατηροῦμεν ἴχνη ἐναργέστατα τῆς θηριώδους αὐτῶν ἐνασχολήσεως. Οἱ τοιοῦτοι κατ' οὐδένα τρόπον δὲν φημιζονται ὡς καλοὶ σύζυγοι, καλοὶ πατέρες, ἢ καλοὶ γείτονες· οὐδ' ἀπέχουν σχεδὸν πάντοτε, ὡς οἱ Θύγγοι, ἀπὸ σκληρότητας περιττάς, ἢ ἀπὸ πᾶσαν βλάβην νοητικὴν ἢ σωματικὴν, ἐκτὸς τῆς ἀναγκαίας διὰ νὰ στερῶσιν ἀπὸ ζωῆν τὰ σφάγια των. Ποτὲ Θύγγος δὲν ὑβρίσει, εἴτε διὰ λόγου εἴτε δι' ἔργου, γυναῖκα, τὴν ὀποίαν ἐμελλε νὰ φονεύσῃ· ποτὲ Θύγγοι δὲν ἐτόλμησαν νὰ θανατώσωσι γυναῖκα, μετὰ τὴν ὀποίαν ὑποπτεύοντο ὅτι κἀνεὶς ἀπὸ μεταξὺ αὐτῶν εἶχε λάβειν τινὰ σχέσιν. Πόθεν λοιπὸν ἡ διαφορὰ αὕτη; Τίνι τρόπῳ ἔχασε τὸ ἐγκλημα τοῦ φόνου τὴν ἀποθηριόνοισαν αὕτη ἐπιφύση ὡς πρὸς τοὺς Θύγγους; Οὕτω πως ἐξηγεῖται τὸ καινὸν τοῦτο φαινόμενον. Ἡ συνείδησις δὲν ἐλέγχει ποτὲ κἀνενα διὰ πράξεις, τὰς ὀποίας αὐτὸς δὲν στοχάζεται πονηράς. Οἱ Θύγγοι δὲν σκληρύνονται ὑπὸ τῆς ἀνθρωποκτονίας, διότι δὲν νομίζουσιν αὕτην ἀνθρωποκτονίαν, ὅταν γίνεται κατὰ τοὺς νόμους τοῦ Θυγγισμοῦ. Ὡς δὲν συναιοθάνονται ὅτι κακοποιῶν οἱ ὑπὲρ πατρίδος μαχόμενοι στρατιῶται, οὕτω καὶ οἱ Θύγγοι. Ἀμφότεροι πιστεύουσιν ἀδιστακτικῶς, ὅτι εἰς τὸν γενικὸν νόμον τὸν ὑπὲρ διαφυλάξεως τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς ἔγινεν ἐξαίρεσις πρὸς χάριν ἑαυτῶν· ἢ, διὰ τοῦτο, ἀμφότεροι εἶναι πληροφορημένοι, ὅτι θανατόντες τοὺς ὀμοειδεῖς αὐτῶν δὲν πράττουσιν ἄλλο τι παρὰ τὸ χρέος των.

Ἄλλὰ μολονότι ἡ ψευδοθηριόσκια ἔμπορεῖ νὰ κατασιγάσῃ τὴν συνείδησιν, εἶναι ὀμως ἀδίνα-

τον να κάμη τις διαμιάς τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν
να θεωρῆ ἀδιαφόρως ἀνθρωπίνην κακοπάθειαν.
Τὰ τέκνα μανθάνουν βαθμηδὸν τὰ μαιφόντα
ἔργα τοῦ Θυγγισμοῦ· καὶ ἀπαιτεῖται δὲ μεγίστη
ἐπιμέλεια μὴ παρερρεθῶσιν ἔξαφνα εἰς σκηνὰς
πραγματικοῦ φόρου, καὶ λάβωσιν ἐπικίνδυνον
τινὰ φοίτην.

Ἐἰς τὴν πρώτην ἐκστρατείαν, λέγει Θύγγος
τις, τὰ παῖδια οὔτε βλέπουν, οὔτε ἀκούουν τί
περὶ φόρου. Ἄν γνωρίζουν τὴν τέχνην μας—
λαμβάνουν χαρίσματα, ἐκ τοῦ μεριδίου αὐτῶν
ἀγοραζόμενα, καὶ, καθήμενα πάντα ἐπὶ πωλα-
ρίων, ὑπερευχαριστοῦνται μὲ τὴν ἀστατον ζωὴν
μας. Πρὸ τοῦ τέλους τῆς ὁδοιπορίας κατα-
λαμβάνουν ὅτι ληστεύομεν. Εἰς τὴν ἀκόλουθον
ἐκστρατείαν λαμβάνουν ὑποψίας ὅτι καὶ φονεύ-
ομεν, τινὰ δὲ ἀκόμη καὶ τὸ γνωρίζουν· καὶ εἰς
τὴν τρίτην ἐκστρατείαν τὰ βλέπουν ὅλα.

Ὅτι ἔχουν μέγα δίκαιον οἱ Θύγγοι νὰ μὴν
ἐκθέτῳσιν αἰφνιδίως εἰς παῖδας τῆς φρικώδους
ταύτης τέχνης τὰ μυστήρια, ἀποδεικνύεται ἐκ
τῶν ἐπομένων.— Πρὸ δώδεκα περίπου χρόνων,
ὠμιολόγησε Θύγγος τις, ὁ ἐξ ἀδελφός μου Ἀμὲν
ἐπῆρεν εἰς τὴν ἐκστρατείαν, κατὰ πρώτην φορὰν,
μειράκιόν τι δεκατετραετὲς, συγγενὲς μας. Ἐ-
κάθισε δὲ αὐτὸ ἐπὶ ὠραίου πωλαρίου, καὶ τὸ
παρέδωκεν εἰς τὴν φροντίδα τοῦ θετοῦ αὐτοῦ
υἱοῦ Ὑρσοῦκα. Μίαν τῶν ἡμερῶν ἐξεκινήσα-
μεν πρὶν φέξῃ μετὰ πέντε ὁδοιπόρων, τοὺς
ὁποίους ἐσκοπεύαμεν νὰ θανατώσωμεν· ἐδιωρί-
σθη λοιπὸν ὁ Ὑρσοῦκας νὰ πιάσῃ τὸν χαλινόν,
καὶ νὰ κρατῇ τὸ παιδίον εἰς τὰ ὀπισθεν, ἔξω
ὀράσεως καὶ ἀκοῆς. Ἄλλ' ὁ παῖς ἐτρόμαξε, ἔ,
ἀνυπόμονος, ἐφυγεν ἀπὸ τὸν Ὑρσοῦκα, καὶ μᾶς
ἐπρόφθασε τὴν στιγμὴν, ὁπότεν ἐδόθη τὸ ση-
μεῖον διὰ τὸν φόρον. Ἦκουσε τὰς κραυγὰς τῶν
ἀνθρώπων, καὶ ἶδεν αὐτοὺς ὄλους πνιγμένους.

Ἦρχισε νὰ τρέμῃ, καὶ ἔπεσεν ἐκ τοῦ πωλαρίου
ἀμέσως ἐγένετο ὁ δυστυχὴς παράφρων, ἔ, ὅτε τὸν
ἤγγιζεν ἡ τὸν ὠμίλει, ἐλαλοῦσε περὶ τῶν φόρων,
ἐκραύγαζεν ἀπαράλλακτα ὡς παιδίον παρομι-
λοῦν εἰς τὸν ὕπνον του, καὶ ἔτρεψε σφοδρῶς.

Ἦτον ἀδύνατον νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ὁδοιπο-
ρίαν· ἀφοῦ λοιπὸν ἐθάψαμεν τὰ σώματα, ὁ
Ἀμὲν καὶ ἐγὼ, καὶ ὀλίγοι τινὲς ἄλλοι, ἐκαθί-
σαμεν πλησίον του, ἐνῶ τὸ τάγμα ἐπροχωροῦσε
τὸν ἠγαπούσαμεν παραπολὺ, κ' ἐκάμαμεν πάν-
τα τρόπον νὰ καθησυχάσωμεν αὐτόν· ἀλλὰ
ποτὲ δὲν ἀνέλαβε τὰς αἰσθήσεις του, ἔ, ἀπέθα-
νε πρὶν νυκτώσῃ.

Συμβαίνει κάποτε νὰ μαλάσσωνται ἔ, αὐτοὶ
οἱ πολυπειρότεροι καὶ σκληρότεροι Θύγγοι—
αἱ τῆς ἀνθρωπίνου φύσεως ἐράσμαι διαθέσεις
διασποῦν, εἰς εὐτυχεῖς τινὰς περιστάσεις, τοὺς

ὑπὸ σφαλεροῦ συστήματος ἐπιβεβλημένους εἰς
αὐτὰς χαλινός. Ἰδοὺ ἐν παράδειγμα.— Ἄπ-
ἀνθρωποι! εἶπε τις πρὸς ἓνα Θύγγον, νὰ
φρονεῦτε ὄχι μόνον ἀσχήμους καὶ γηραλέους,
ἀλλὰ καὶ ὠραίας θελκτικὰς νεανίδας!— Ὅχι
πάντοτε, ἀπεκρίθη· πρὸ δεκατριῶν χρόνων,
ἀπηντήσαμεν κόρην τινὰ, τὴν ὁποίαν ἐσκοπεύ-
αμεν νὰ θανατώσωμεν ὁμοῦ μὲ τοὺς ὁπαδοὺς
τῆς· ἀλλὰ τὴν εὐρήξαμεν ὠραιότατην, καὶ ἀφοῦ
εἶχαμεν αὐτὴν ἔ, τὴν συνοδίαν τῆς τρεῖς ἡμέρας
εἰς τὴν ἐξουσίαν μας, καὶ ἐνῶ μάλιστα ἤξεύρα-
μεν ὅτι ἐκράτην ἀδαμαντικὰ καὶ ἄλλα χρήματα,
τὴν ἀφήκαμεν νὰ φύγῃ μετὰ τῶν ὁπαδῶν τῆς·
εἶχαμεν ὁμιλήσειν μαζὶ τῆς, καὶ τὴν ἠγαπήσα-
μεν, διότι ἀληθῶς ἦτον ὠραιότατη.

Τὴν γενικὴν αὐτῶν ἀδιαφορίαν πρὸς τῶν
θυσιαζομένων τοὺς πόρους ἀποδίδουν οἱ Θύγ-
γοι εἰς παράδοξον τινὰ αἰτίαν.— Ὅλοι συλλυ-
πούμεθα κάποτε, εἶπε Θύγγος τις· ἀλλὰ τὸ
ζάχαρον τῆς Τυπονείου θυσίας μεταβάλλει τὴν
φύσιν μας. Ἦθελε μεταβάλλει τὴν φύσιν ἐνός
ἵππου. Ἄς γευθῇ τις μίαν φορὰν τὸ ζάχαρον
ἐκεῖνο, καὶ θέλει γένειν Θύγγος, ἀκόμη καὶ ἂν
γνωρίζῃ πᾶσαν τέχνην, καὶ ἂν ἔχη τὸν πλοῦτον
ὄλης τῆς γῆς. Τροφή δὲν μ' ἐλείψε ποτέ· ἡ
τῆς μητρὸς μου οἰκογένεια ἦτο βαθύπλουτος,
οἱ συγγενεῖς αὐτῆς κατεῖχαν ὑψηλὰς θέσεις.
Αὐτὸς ἐγὼ ἔλαβα σημαντικὰ ὑπουργήματα, καὶ
προσέτι ἔχαιρα τοσαύτην ὑπόληψιν, ὥστε ἤθελα
ἐξάπαντος προβιβάσθην ἔτι μᾶλλον· μ' ὅλα
ταῦτα, δὲν εἶχα ποτὲ καμμίαν εὐχαρίστησιν,
ὅταν ἔλειπα ἀπὸ τοῦ συναδελφού μου, καὶ
ἠγαγκάσθην νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὸν Θυγγισμὸν.
Ὁ πατήρ μου μ' ἔκαμε νὰ γευθῶ τὸ ὄλεθρον
ἐκεῖνο ζάχαρον, ἐνῶ ἦμην ἀκόμη παιδάριον·
ὥστε, καὶ χίλια ἔτη ἂν εἶχα νὰ ζήσω, ἤθελεν
εἶσθαι πάντῃ ἀδύνατον ν' ἀκολουθήσω ἄλλην
τινὰ τέχνην.

Ἀναμιβόλως οἱ Θύγγοι λαμβάνουν ἰσχυρο-
τάτην κλίσιν πρὸς τὸ βδελυρὸν αὐτῶν ἔργον·
σπανίως τὸ ἐγκαταλείπουν. Ὅσοι, μόλις ἀπο-
φυγόντες τὴν δικαίαν ἐκδίκησιν τοῦ νόμου, ἀπο-
λύονται τῆς φυλακῆς μετ' ἐγγνήσεως, ἐπιστρέ-
φουν σχεδὸν πάντοτε εἰς τὸ παλαιὸν αὐτῶν ἐνα-
σχόλημα· καὶ ὅσοι, γηραλέοι πλέον καὶ φιλά-
σθενοι, δὲν ἐμποροῦν νὰ ἐνεργῶσι τὰ κυριώτερα
τῆς φονικῆς ταύτης ἀδελφότητος καθήκοντα,
ἐξακολουθοῦν ὁμοῦ νὰ βοηθῶσι, φυλάσσοντες,
κατασκοπεύοντες, καὶ μαγειρεύοντες διὰ τοὺς
νεωτέρους συναδελφούς των. Ἄλλ' ἡ ἀγάπη
αὐτῆ τοῦ Θυγγισμοῦ ἐξηγεῖται, καὶ χωρὶς ν'
ἀποδοθῇ θανατοπορῶς τις δύναμις εἰς τὸ ἐε-
ρὸν ζάχαρον. Τὸ ἐπάγγελμα, κατὰ τὴν ἰδίαν
αὐτῶν γνώμην, εἶναι καὶ τίμιον καὶ ἅγιον· συν-

ἡθεια πολυχρόνιος τὸ καθιστῆναι φονικόν· καὶ
τὸ ἐπικερδὲς αὐτοῦ, καὶ ἡ ἐκ διαλειμμάτων εὐ-
καιρία καὶ ἄνεσις τὴν ὁποίαν χορηγεῖ, εἶναι
ἰσχυρότατα συστατικά. Ἀνθρωποὶ μαθημένοι
εἰς ζωὴν ὀκνηρίας ἐνταυτῇ καὶ ἀρπαγῆς δυσκό-
λως εὐχαριστοῦνται μὲ τακτικὰς καὶ γιλιούχας
ἐξεις.

Ὁ Θυγγισμὸς ἐγένετο διακρυφίοντα. Καλῶς
ἐνθυμούμενοι ὅτι οἱ νεκροὶ δὲν ὁμιλοῦν, οὐδέπο-
τε ληστεύουν χωρὶς πρῶτον νὰ φονεύσωσιν.
Οὐδέποτε χύνουν αἷμα. Συνομιλοῦντες περὶ
ὑποθέσεων τοῦ ἰδίου των ἐπαγγέλματος, μετα-
χειρίζονται διάλεκτον τινὰ εἰς αὐτοὺς μόνον
καταληπτῆν. Οὐδέποτε θυσιάξουν τὰ σφάγια
των, πρὶν ἐπιτύχωσιν ἀκίνδυνον εὐκαιρίαν· καὶ
τοῦτου χάριν δὲν ὀκνοῦν νὰ ὑπάγωσιν ἑκατον-
τάδας μιλίων. Ὑπάρχουν προσέτι εἰς τὴν Ἰν-
δίαν περιστάσεις ἰδιαίτεροι, εὐκολύνουσαι τὴν
ἄσκησιν τῆς ἀνθρωποκτονίου ταύτης τέχνης.
Ἐκ τούτων παρατρέχοντες τὰς ἐπιπολαίους,
ἀναφέρουμεν μίαν μόνην ριζικὴν, χωρὶς τὴν ὁποί-
αν τὸ σύστημα οὐδέποτε ἤθελε προοδεύειν,—
ἦρουν ὅτι ἐκ μέρους τῆς δημοσίου ὑπολήψεως
οἱ Θύγγοι δὲν ἔχουν τίποτε νὰ φοβῶνται. Ἀν-
τι καταφρονήσεως καὶ βδελυγμοῦ, ἀπολαμβάνειν
γενικῶς εὐνοίαν καὶ ἀγάπην, ἐξ αἰτίας τοῦ ἐλ-
κυστικοῦ τρόπου των καὶ τῆς γενναιότητος, μὲ
τὴν ὁποίαν ἐξοδεύουν τὰ χρήματά των. Αἱ
ἐντόπιοι κυβερνήσεις, ἀντὶ νὰ τοὺς ἐκριζώσωσι,
τοὺς ἀνεγνώρισαν ὡς ἐπάγγελμα τακτικόν, τοὺς
ὑπερασπίζοντο, καὶ συνήθουσαν ἀπ' αὐτοὺς
προσδιωρισμένον φόρον! Ἡ ἀλήθεια εἶναι,
ὅτι τὸ αὐτὸ θρησκευτικὸν αἰσθημα, τὸ ὁποῖον
γεννᾷ εἰς τοὺς Θύγγους τὴν πίστιν ὅτι πράττειν
ἔργον ἐπαινετὸν θανατόνοντες ὁδοιπόρους, πα-
ρακινεῖ καὶ τοὺς λοιποὺς Ἰνδοὺς νὰ θεωρῶσιν
αὐτοὺς χωρὶς φοίτην. Τοὺς στοχάζονται μόνον
ὡς ἀνθρώπους ἐκπληροῦντας τὸ χρέος αὐτῶν εἰς
τὴν ὁποίαν τοὺς ἔταξεν ὁ Θεὸς βιωπικὴν κατά-
στασιν. Ὅλοι οἱ Ἰνδοὶ, ὡς καὶ οἱ Θύγγοι,
πιστεύουν εἰς τὴν Καλὴν· σέβονται λοιπὸν τοὺς
ἐκλεκτοὺς ὁπαδοὺς τῆς, καὶ τρέμοντες τὴν γιλ-
ἐκδικον αὐτῆς χεῖρα, δὲν τολμοῦν νὰ γένωσι
τῆς παιδεύσεως των ὄργανα. Τόσον ἀλόγου ἔ,
σκληρὰς δεισιδαιμονίας θῆμα κατήχησε πρὸ
αἰῶνων ὁ ταλαίπωρος Ἰνδός!

Κατ' εὐτυχίαν ὁμοῦ, πεφωτισμένον καὶ Χρι-
στιανικὸν ἔθνος ἄρχει σήμερον εἰς τὴν Ἰνδίαν,
τὸ ὁποῖον οὔτε τὴν αἵματοχαρῆ θεῶν σέβεται,
οὔτε τοὺς λατρευτὰς τῆς δειλιᾶ νὰ τιμωρήσῃ.
Κατὰ διαφόρους καιροὺς καὶ εἰς διάφορα μέρη
τῆς Ἰνδίας εἶχεν ἀνακαλυφθῆναι ὑπ' Ἀγγλων
ἀξιωματικῶν ἢ ὑπαρχῆς τοῦ Θυγγισμοῦ, ἔ, εἶχαν
γένειν πρὸς καταστροφήν αὐτοῦ διάφοροι ἐπι-

χειρήσεις. Ἀλλὰ διὰ μακρὸν χρόνον διάστημα
οὔτε τὸ δεινὸν ἐγνωρίζετο κατὰ τὴν πλήρη αὐτῆ
ἐκτασιν, οὐδ' ἐλαμβάνοντο πρὸς ἐξάλειψιν αὐτοῦ
ἀνάλογα τινὰ μέτρα. Ἀληθεῖς μὲν ὅτι κατὰ
τόπους καὶ κατὰ καιροὺς ἐκρεμάζοντο τινὲς
Θύγγοι, καὶ διελόντο τινὰ τάγματα· ἀλλὰ τὰ
διασκορπιζόμενα τούτων μέλη εὐνοκρότου πολ-
υπληθεῖς χωριστὰς συνοδίας, καὶ οὕτω ἠξιά-
νετο, ἀντὶ νὰ σμικρύνεται τῶν θυμάτων ὁ ἀριθ-
μὸς. Τελευταῖον ὁμοῦ, ἡ τὸ 1831 γενομένη
ἄλωσις πολυαρίθμου τάγματος Θύγγων ἐφανέ-
ρωσε τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα, ὁποῖα εἴκυσαν τὴν
προσοχὴν τοῦ Ἀγγλου κυβερνήτου, ὅστις ἐπο-
μένως διωργάσθη οὐσίτημα πρὸς ἐξολόθρευσιν
τοῦ τερατώδους κακοῦ. Τόσον δ' ἐπέτυχεν,
ὥστε, μέχρι Ὀκτωβρίου, 1835, εἶχαν κρατηθῆναι
ὡς ἔνοχοι Θυγγισμοῦ 1562 ἄνθρωποι, ἐκ τῶν
ὁποίων 382 ἐκρεμάσθησαν, καὶ 986 μετεκομί-
σθησαν ἢ ἐφυλακώθησαν ἐπὶ ζωῆς. Ἐπειδὴ
δ' ὅλοισιν πολυπλασιαζονται μαρτυρία καὶ ἀπο-
δείξεις, ἐμπορεῖ τις νὰ ἐλπίσῃ ὅτι μετ' ὀλίγον
καιροῦ διάστημα θέλει γνωρισθῆναι καὶ πιασθῆναι
πᾶς ὁ ἐξ ἐπαγγέλματος Θύγγος.

Ἄνο ἢ τρεῖς ἄλλας παρατηρήσεις, καὶ τελειό-
νομεν τὸ μακρὸν τοῦτο ἄρθρον.—Θέμα παρά-
δοξον πρόκειται εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς μας· βλέ-
πομεν θρησκείαν, ἣτις ἔχει σκοπὸν ὁμολογούμε-
νον ὄχι τὴν εἰρήνην καὶ εὐδαιμονίαν, ἀλλὰ τὸν
ὄλεθρον τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Εἰς ἄλλας
θρησκείας ὑπῆρξαν μὲν καταχρήσεις· ἀλλὰ τῆς
προκειμένης θρησκείας ἡ οὐσία αὐτὴ εἶναι ἄδο-
λον, ἄμικτον κακόν. Ἡ Καλὴ προειδρῆει εἰς
ἀνθρωποκτονίας σύστημα· καὶ παριστάνεται
ὡς χάρισασα τὸ ἦμισον τῶν ἀνθρώπων εἰς τοὺς
λατρευτὰς τῆς Θύγγους, διὰ νὰ φονεῦνται ὑπ'
αὐτῶν κατὰ προσδιωρισμένους τινὰς τύπους.

Ἀνοίκειον ἤθελεν εἶσθαι νὰ καταγράψωμεν
τοὺς πολυαρίθμους τῆς Ἰνδίας θεοὺς καὶ θεᾶς,
καὶ νὰ ἀναφέρωμεν τὰς κακοηθείας, ὅσας ἑκα-
στος αὐτῶν ἐξαιρέτως προστατεῖει. Πόσον δὲ
τοιαύτη μυθολογία συντείνει πρὸς διαφθορὰν
τῆς ἠθικῆς, μόλις εἶναι χρεία νὰ τὸ εἰπομεν.
Σχεδὸν πᾶσα ψευδοθρησκεία ἐκολάκευσε πονη-
ρὰ τινὰ τοῦ ἀνθρώπου πάθη. Ἄλλ' οὔτε εἰς
τὴν Ἑλλάδα τοπάλαι, οὔτε εἰς τὴν Καρχιδώνα,
οὔτε εἰς τὴν Σκανδιναβίαν, ὑπῆρξε ποτὲ ἡ δει-
σιδαιμονία τόσον ἐκ διαμέτρου ἀντίθετος εἰς
τὴν ἠθικὴν, ὅσον σήμερον εἰς τὴν Ἰνδίαν. Ἄπ'
ὄλας τὰς ψευδοθρησκείας, αἰτινες ἐχημάτισαν
καταισχίνη ὁμοῦ καὶ ὄλεθρος τῆς πολυπαθοῦς
ἀνθρωπότητος, φρικωδέστερα εἶναι ἡ τῆς μαι-
φόρου Καλῆς.

Φανερώτατον εἶναι, ὅτι μὲ τὴν βίαν δύναται
μόνον πρὸς καιρὸν καὶ κατὰ μέρος ν' ἀφαισθῆ

ὁ Θυγγισμός, ἀλλ' ὄχι ποτὲ καὶ νὰ ἀνασπασθῆ πρόρριξος. Ἐάν δ' ἀφεθῶσιν αἱ ρίζαι του εἰς τὴν γῆν, θέλει ἀναβλαστῆσιν πάλιν, ὅταν τύχῃσι περιστάσεις εὐνοϊκαί. Ὁ διωγμός δὲν ἐξαλείφει ποτὲ φρονήματα θρησκευτικά, ἀλλὰ μᾶλλον ἐγχαράττει αὐτὰ βαθύτερον εἰς τὴν ἀνθρωπίνην καρδίαν. Μόνον ἢ ἐπιστήμη, ἀνοίγουσα τοὺς νοητικούς ὀφθαλμούς τοῦ ἀνθρώπου, ἐνσχέει αὐτὸν νὰ καθαρίσῃ τὴν ψυχὴν ἀπὸ προλήψεως καὶ ὀλεθρίους πλάνους. Κατ' εὐτυχίαν δὲ τὸ δραστήριον τοῦτο μέσον δὲν λείπει οὔτε εἰς τὴν Ἰνδίαν. Πρὸ τίνος καιροῦ Ἰνδοὺ νέος, στολισμένος μὲ μάθησιν Εὐρωπαϊκὴν, ἐδιώχθη ὑπὸ τῶν συγγενῶν αὐτοῦ διότι παρημέλει τὴν εἰδωλολατρείαν. Βιασθεὶς δὲ νὰ παρασταθῆ εἰς τὸν βωμὸν τῆς Καλῆς, ἀφοῦ ἐπροσκύνησε μέρυς ἐδάφους, Ἐλπίζω, εἶπε, ἡ κυρία Καλὴ, ὅτι εἴσθε πολλὰ καλὰ εἰς τὴν ὑγείαν σας. Παῖς Ἰνδοὺς, ἀνατεθραμμένος καθὼς ἡμεῖς, δυσκολεύεται τόσον νὰ πιστεύσῃ εἰς τὴν Καλὴν, ὅσον ἡμεῖς οἱ ἴδιοι. Πνεύματα, παιδιόθεν ποτισμένα τὴν φιλολογίαν καὶ τὴν ἐπιστήμην τῆς Εὐρώπης, δὲν ἐμποροῦν νὰ ἐπανεέλθωσιν εἰς τὰ τερατώδη ἄτοπα τῆς Ἰνδίας. Ἐν δυνάμει δὲ λοιπὸν εὐλόγως νὰ ἐλπίζωμεν, ὅτι αἱ γνώσεις τῶν Εὐρωπαϊκῶν γραμμάτων, ὅσας ἐκ τοῦ ἐνὸς μέρους διαδίδουν τὰ γυμνάσια τῆς κυβερνήσεως, καὶ αἱ οὐράναι ἀληθεῖαι τοῦ Εὐαγγελίου, ὅσας ἐκ τοῦ ἄλλου κηρύττουν οἱ ἐπίτροποι τῶν ἀποστολικῶν ἐταιριῶν τῆς Ἀγγλίας καὶ Ἀμερικῆς, θέλουν τελευταῖον καὶ τὸν Θυγγισμὸν ἀνασπᾶσιν πρόρριξον, καὶ ὁλόκληρον τὸ πεπαλαιωμένον οἰκοδόμημα τῆς ψυχοφθόρου εἰδωλολατρείας τῶν Ἰνδῶν ὑποσκάψουν καὶ κατακρημνίσουν ἐκ θεμελίων;

ΤΟ ΘΑΥΜΑΤΩΣΤΕΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΤΑΑΡ.ΟΥ.

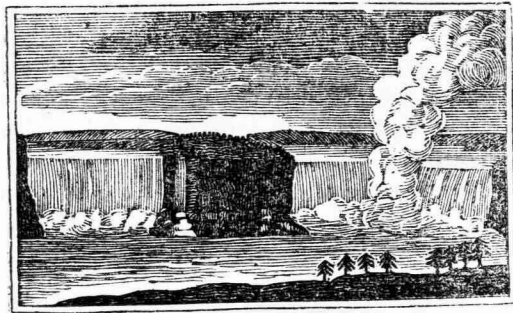
Τὸ ἀκολούθως ἰστορούμενον συνέβη εἰς τὴν νῆσον τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ Ἐροτόγγαν, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἕως πρὸ ὀλίγων ἔτων ἦσαν παντάπασι ἀναλφάβητοι, καὶ ἠγγουῶσαν τὴν τέχνην τοῦ κοινοποιεῖν διὰ γραμμάτων τὰς ιδέας των.

Μίαν τῶν ἡμερῶν, λέγει Ἀγγλος τις, ὁ ὁποῖος κατεσκευάζεν οἰκοδομημά τι διὰ τοὺς ἐντοπίους, ἐπειδὴ ἔτυχε νὰ ἐξέλθῃ εἰς τὸ ἡμεροκάματον χωρὶς τὴν γωνίαν μου, ἔλαβα ξυλάριόν τι, καὶ ἔγραψα ἐπ' αὐτοῦ μὲ ἀνθρακα πρὸς τὴν γυναῖκά μου, παρακαλῶν αὐτήν νὰ μὲ στείλῃ τὸ ἐργαλεῖον. Ἐκάλεσα δ' ἕνα τῶν ἐπισήμων ἐγχειρῶν, καὶ τὸν εἶπα, Φίλε, ἔπαρε τοῦτο· ἄγε εἰς τὸν οἶκόν μου, καὶ δὸς αὐτὸ εἰς τὴν σύζυγόν μου. Ὁ ἀνὴρ οὗτος εἶχεν ἄλλοκοτον τινὰ

πρόσωπον, ἦτον ὑπερβολῇ ταχυκίνητος, καὶ εἶχε χρηματίσειν μέγας πολεμιστὴς· ἀλλ' εἰς μάχην τινὰ ἀπέμεινε ὁ δυστυχὴς μονόφθαλμος· τῶρα δὲ, προσηλώσας εἰς ἐμὲ τὸ ἐν αὐτοῦ ζωηρότατον ὀμμάτιον, εἶπεν ἐκπεπληγμένος, Τί! νὰ ὑπάγω τοῦτα εἰς τὴν γυναῖκά σου; ἂν τὴν δώσω ἐν ξυλάριον, πρέπει βέβαια νὰ μὲ στοχασθῇ μωρόν, καὶ νὰ μὲ ἐπιπλήξῃ. Ὁχι, τὸν ἀπεκρίθη· μὴ φοβῆσαι· ἔπαρέ το, καὶ ὑπαγε ἀμέσως· ἔχω βίαν.

Πληροφορηθεὶς ὅτι ὠμιλοῦσα μὲ τὰ σωστά μου, τὸ ἐπήρε, καὶ ἠρώτησε, Τί νὰ εἴπω; Ἐγὼ δὲ ἀπεκρίθη, Τίποτε δὲν ἔχεις νὰ εἶπῃς· τὸ ξυλάριον θέλει φανερώσειν τί χρειάζομαι. Μὲ θαυμασμοῦ καὶ περιφρονήσεως βλέμμα, ὕψωσε τὸ ξυλάριον, καὶ εἶπε, Πῶς ἐμπορεῖ τοῦτο νὰ ὀμιλήσῃ; δὲν ἔχει στόμα. Τὸν παραέκαλεσα τότε νὰ ὑπάγῃ ἀμέσως, καὶ νὰ μὴ χάσῃ τόσῃν ὥραν ὀμιλῶν περὶ αὐτοῦ. Φθάσας εἰς τὸν οἶκόν μου, ἔδωκε τὸ ξυλάριον εἰς τὴν συμβίαν μου, ἣτις τὸ ἀνέγνωσε, τὸ ἀπέρριψε, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸ κιβώτιον τῶν ἐργαλείων· ὁ ἐντόπιος, ἀποφασισμένος νὰ ἴδῃ τὸ τέλος τῆς μυστηριώδους ταύτης πράξεως, τὴν ἠκολούθησεν ἀπὸ κοντά. Λαβὼν δὲ τὴν γωνίαν, εἶπε, Στάσου, κόρη μου· πόθεν ἐκατάλαβες ὅτι ὁ ἀνὴρ σου χρειάζεται τὸ ἐργαλεῖον τοῦτο; Καλὴ, ἀπεκρίθη ἐκείνη, ἐσὺ δὲν μ' ἔφερες ἐν ξυλάριον; Ναι, εἶπεν ὁ ἐκπεπληγμένος πολεμιστὴς· ἀλλὰ δὲν τὸ ἤκουσα νὰ εἶπῃ τι. Ἄν δὲν τὸ ἤκουσες σὺ, ἀπεκρίθη ἐκείνη, ἐγὼ τὸ ἤκουσα· διότι μ' ἔγνωστοποίησε τί θέλει ὁ ἀνὴρ μου, καὶ τώρα, σὲ παρακαλῶ, ἔπαρε τὴν γωνίαν, καὶ ἐπίστρεψε τὸ γρηγορότερον.

Ὁ γραφεὺς νησιώτης ἐπῆρθη εὐθύς ἐξ αὐτοῦ οἴκου· πῶς δὲ καὶ τὸ μυστηριώδες ξυλάριον, ἔτρεχε διὰ μέσου τοῦ χωρίου, μὲ τὸ ἐργαλεῖον εἰς τὴν μίαν χεῖρα καὶ μὲ τὸ ξυλάριον εἰς τὴν ἄλλην, κρατῶν αὐτὰ ὅσον ὑψηλὰ ἔφθαναν οἱ βραχίονές του, καὶ φωνάζων, Ἴδετε τὴν σοφίαν τῶν Ἀγγλων τοῦτων· τὰ ξύλα κάμνον νὰ ὀμιλῶσι, τὰ ξύλα κάμνον νὰ ὀμιλῶσιν! Ἐγχειρίσας μὲ τὸ ξυλάριον, ἠθάρτησε νὰ μάθῃ τίνι τρόπῳ ἠδὲν ἀμυνεῖν νὰ συνομιλῶ οὕτω μὲ ἀπόντα ὑποκείμενα. Ἐγὼ ἐξήγησα τὴν ὑπόθεσιν ὅσον ἤμπορούσα καθαρότερον· ἀλλὰ τόσον μυστηριώδες ἐφαίνετο εἰς τὸν ἐντόπιον τὸ κἀρωθῆμα τοῦ ξυλαρίου, ὥστε, δέσας αὐτὸ ἀπὸ οὐροῖδίων, τὸ ἐκρέμασε περὶ τὸν τράχηλον, καὶ τὸ ἐφοροῦσε καιρὸν τινα. Δι' ἀρκετὰς ἡμέρας τὸν ἐβλέπαμεν πολλάκις περιτριγυρισμένον ὑπὸ πλήθους ἀνθρώπων, οἵτινες μὲ προσπάθειαν μεγίστην ἠκροάζοντο αὐτὸν, ἐνῶ ἐδιηγείτο τοῦ ξυλαρίου τὸ θαυματούργημα.

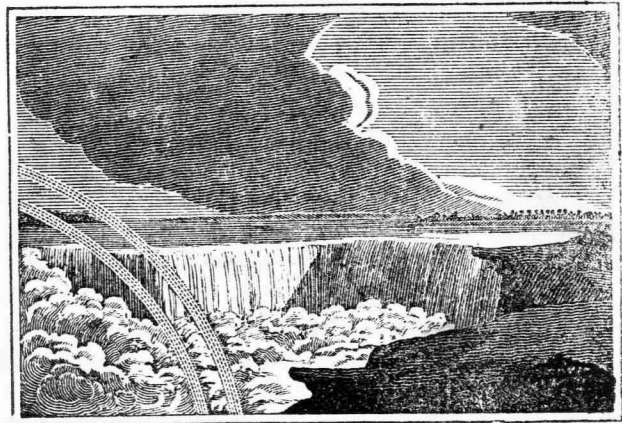

ΟΙ ΚΑΤΑΡΡΑΚΤΑΙ ΤΟΥ ΝΙΑΓΑΡΑ.

ΕΝΘΥΜΟΥΝΤΑΙ οἱ ἀναγινώσκοντες ἐφημερίδας, ὅτι περὶ τὰ τέλη Δεκεμβρίου ἀλώσαντες οἱ Ἀγγλοι ἀτμόπλουν τι ἀνήκον εἰς τοὺς ἐπαναστατήσαντας Καναδίους, τοὺς καταφυγόντας εἰς τὴν νῆσον Ναυτικὴν, παρήτησαν αὐτὸ εἰς τὸ ἔλεος τοῦ ὀρηκτικοῦ ῥεύματος, ὑπὸ τοῦ ὁποῦ φερόμενον συγκατεκρημνίσθη εἰς τὸν ἐκεῖ θαυμασιώτατον καταρράκτην. Γνωρίζον ὡσαύτως οἱ τῆς γεωγραφίας εἰδήμονες, ὅτι ἡ Ναυτικὴ νῆσος κεῖται εἰς τὸ μέσον τοῦ ποταμοῦ Νιαγάρα, ὅστις συνδέει τὴν λίμνην Ἐρίδα (Erie) μὲ τὴν λίμνην Ὀντάριον (Ontario). Αἱ λίμναι αὗται εἶναι δύο ἀπὸ τὰς πέντε παμμεγέθεις συναγωγὰς ὑδάτων, ἢ μεσογειοῦς θαλάσσης, αἵτινες κατὰ τὸ βορειοδυτικὸν χωρίζουν τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας ἀπὸ τὰς Βρετανικὰς χώρας. Ὁ Νιαγάρας, δεχόμενος τὰ περισσεύοντα ὕδατα τῶν τεσσάρων ἀπὸ τὰς λίμνας ταύτας, προβαίνει ὀρηκτικὸς τριᾶκοντα τέσσαρα περίπε μίλια, ἔπειτα δὲ μὲ φοβερὰν τινα μεγαλοπρέπειαν κατακρημνίζεται διαμίας ἀπὸ 150 ἕως 160 ποδῶν ὕψος, σχηματίζων τὸν διαβόητον, τὸν μεγαλοπρεπέστατον ἐπὶ γῆς καταρράκτην τοῦ Νιαγάρα.

Τὸν καταρράκτην τοῦτον παριστάνουν ὅλοι συμφώνως οἱ περιηγητὰς ὡς ἐν ἀπὸ τὰ πλέον ἀξιόλογα φαινόμενα τοῦ δυτικοῦ κόσμου· ὄχι τόσον διὰ τὸ ὕψος αὐτοῦ, —καθὼς ὡς πρὸς τοῦτο ὑπερβαίνουν αὐτὸν ἄλλοι πολλοί, —ἀλλὰ διὰ τὴν ἔκτασιν, τὴν τρομερὰν αὐτοῦ ταχύτητα, καὶ τὴν ἀκατανόητον ποσότητα τοῦ κρημιζομένου ὕδατος. Ὁ ποταμὸς, κατὰ τὴν ἐξοδὸν αὐτοῦ ἀπὸ τὴν λίμνην Ἐρίδα, εἶναι ὡς τρία τέταρτα τοῦ μιλίου πλατύς, καὶ ἀπὸ 40 ἕως 60 πόδας βαθύς· ῥέει δὲ ἀπὸ μεσημβρίας εἰς ἀρκτον πρὸς ἑπτὰ μίλια τὴν ὥραν. Ἀκολουθῶν πλατυνόμενος, ἐγκοπνύεται τὴν Μεγαλόνησον καὶ τὴν προειρημένην νῆσον Ναυτικὴν, τῶν ὁποίων αἱ ἄκραι ἀπέχουν τοῦ καταρράκτου ὡς ἄρ ἡμισυ μίλιον. Ἀπὸ τὸ μέρος τοῦτο χαμηλόνει βαθυπρόδον ὁ ποταμὸς 57 πόδας, καὶ τὸ φεῦμα γίνεται τόσον ὀρηκτικόν, ὥστε ὄλος ὁ

ποταμὸς οκεπάζεται ἀπὸ κύματα, καὶ ἀφρίζει ὡς ἡ θάλασσα εἰς καιρὸν ἀνεμοζάλης. Εἰς τὸν κρημνὸν ὁ ποταμὸς εἶναι τρία τέταρτα τοῦ μιλίου πλατύς· ἀλλὰ διχοτομεῖται αὐτοῦ ὑπὸ τῆς Αἰγυπίας, καὶ σχηματίζονται δύο μεγάλοι Καταρράκται, ὁ Ἀμερικανὸς πρὸς ἀνατολὰς, καὶ ὁ Πεταλοειδὴς πρὸς δυσμὰς. Τοῦ Ἀμερικανοῦ Καταρράκτου μικρὸν τι μέρος ἀποχωρίζομενον ὑπὸ νησοῦ τινὸς σχηματίζει καὶ τρίτον Καταρράκτην, ὠραῖον μὲν, ἀλλὰ στενωτάτον· τὸ δ' ἐπίλοιπον καταβαίνει εἰς ἐν σῶμα ἀπὸ κρημνόν, ὕψος μὲν ἔχοντα 164 ποδῶν, μήκος δὲ 1000. Τὸ νερὸν εἰς τὸν Καταρράκτην τοῦτον εἶναι ὠρηκτότερον παρὰ εἰς τὸν πρὸς δυσμὰς, καὶ πίπτει σχεδὸν κατὰ κἀθετον. Ἀμφότεροι δὲ οἱ ἐπὶ τῆς Ἀμερικανῆς πλευρᾷ Καταρράκται περιῶνται διὰ γεφυρῶν.

Ὁ Πεταλοειδὴς Καταρράκτης.

Ὁ πρὸς τὸ Καναδὸν μέρος Καταρράκτης, — Πεταλοειδὴς καλούμενος, διότι τὸ σχῆμά του ὀμοιάζει, ἢ νὰ εἴπω καλλήτερα, ὀμοιάζειν ἀρχή-τερα ἀλόγου πέταλον, —εἶναι μὲν χαμηλότερος, ἔχων 150 ποδῶν ὕψος, ἀλλ' ὑπερβαίνει πολὺ κατὰ τὴν μεγαλοπρέπειαν. Τὸ πλείστον μέρος τοῦ ποταμοῦ περᾶ ἐπάνωθεν αὐτοῦ, —καὶ μὲ τοσαύτην ὀρηκνῇ, ὥστε πίπτει καμπυλοειδῶς, καὶ κτυπᾷ εἰς τὰ ὑποκάτω ὕδατα 50 πόδας μακρὰν ἀπὸ τοῦ κρημοῦ τὴν βᾶσιν. Ὄπισθεν τῶν πιπτόντων τούτων ὑδάτων, τὰ ὁποῖα ὡς παραπέτασμα καλύπτει τὸ πρόσωπον τοῦ κρημοῦ, ὑπάγνυ πολλὰκις οἱ τολμηροὶ περιηγητὰι. Ἐχει δὲ ὁ Πεταλοειδὴς Καταρράκτης δισχιλίῶν ποδῶν ἔκτασιν.

Ἀδύνατον εἶναι νὰ περιγράψῃ τις ὁποῖα αἰσθήματα γεννᾷ ἢ θεά τοῦ παραδόξου τούτου ἀντικειμένου. Ἡ ἡμέρα, ἡ ὥρα, ἢ στιγμὴ, ὅταν κατὰ πρῶτον προσηλωθῇ ὁ ὀφθαλμὸς εἰς τὸν μέγαν Πεταλοειδῆ Καταρράκτην, εἶναι μίση ἐποχὴ εἰς τὴν ζωὴν ὁποιοῦδήποτε ἀνθρώπου. Ἐνατενίζει εἰς σκηνὴν λαμπρότητος καὶ ὕψους,

ὑπερβαίνουσιν πάντες, ἢ ἀβοήθητος φαντασία ποιητοῦ ἢ ζωγράφου ποτὲ εἰκόνισε. Λαμβάνει ἐντύπωσιν, τὴν ὁποίαν ὁ χρόνος ἀδυνατεῖ νὰ ἐλαττώσῃ, καὶ ὁ θάνατος μόνον δύναται νὰ ἐξαλείψῃ.

Ἡ σύγκρουσις τῶν ὑδάτων προξενεῖ σεισμὸν καὶ βρυγμὸν, ὅστις ἐπεριγράφῃ ὡς βροντὴ πληροῦσα τὸν οὐρανὸν, καὶ σείουσα τὴν γῆν. Τὰ ἀφρώδη σύννεφα, τὰ ἐκ τοῦ βάθους ἀναβαίνοντα, καὶ κρύπτοντα τὴν πηγὴν τοῦ θορυβώδους βρυχήματος, ὑψόνονται 100 πόδας ὑπεράνω τοῦ κρημοῦ, καὶ ἀποπλέουν ὑπὸ ποικίλα σχήματα εἰς ἀρκετάς διαστάσεις. Πολλάκις φωτίζονται μὲ τὸ οὐράνιον τόξον. Ἐνίοτε τρία φαίνονται εἰς διάφορα μέρη τοῦ νέφους, ὡς κορωνίδες τοῦ μεγαλοπρεποῦς θεάματος.

Ἐνώπιον τοῦ Νιαγάρα ὁ νοῦς καταπεπληγμένος συναισθάνεται τὴν ἀδυναμίαν καὶ μικρότητα τοῦ ἀνθρώπου, καὶ τὴν φοβερὰν δύναμιν τοῦ Δημιουργοῦ.

ΠΕΡΒΟΛΙΚΟΙ ΦΟΒΟΙ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ.

Αἰτο τινὰ μᾶς διδάσκουν τὰ ἐξῆς ἀνέκδοτα, πρῶτον, ὅτι ὁ ὑπερβολικὸς φόβος ἐνίοτε φέρει τὰ πλέον ὀλέθρια ἀποτελέσματα, καὶ δευτέρον, ὅτι σφάλλουν οἱ γονεῖς, ὅσοι ἀφίνουν τὰ τέκνα των εἰς τοῦ τυχόντος δούλου τὴν ἐπιστάσιαν.

Ἐγνώρισα, λέγει τις, εἰς τὴν πόλιν τῆς Ἀμερικῆς Φιλαδέλφειαν, παιδίον ὠραιότατον, ζωηρότατον, ἔνευματώδεστατον, τὸ ὁποῖον, κλεισθὲν εἰς σκοτεινὸν δωμάτιον κατὰ τὸ τρίτον ἔτος τῆς ἡλικίας του, ἔχασε τὰς φρένας διὰ πάντα. Ἡ ἀπερίσκεπτος δούλη ἐφοβέρισε αὐτὸ κατὰ πρῶτον, ὅτι θέλει τὸ στείλει εἰς τὸν «κακὸν τόπον», ὡς ἐκφράζονται ἐκεῖ· καὶ τέλος, διὰ νὰ βιάσῃ αὐτὸ νὰ σιωπήσῃ, τὸ ἔβαλεν εἰς δωματίον, ἐκλείσει τὴν θύραν, καὶ ἐξῆλθεν ἐπιστρέψασα μετ' ὀλίγα λεπτά, εὐρῆκε τὸ ἀτυχὲς παιδίον εἰς σπασμούς· ἔκ' αὐτοῦ μὲν ἐθεραπεύθη, ἀλλ' ὁ νοῦς του ἔμεινε σαλευμένος ἐπὶ ζωῆς. Ὅτε ὑπέστρεψαν οἱ γεννήτορες, οἱ ὅποιοι ἠδονῆς χάριν εἶχαν λείπειν ἀπὸ τὸν οἶκον δύο ἡμερονύκτια, ἔμαθαν μὲν ὅτι τὸ παιδίον εἶχαν τὸ πιάσειν σπασμοί, ἀλλὰ δὲν τοὺς ἐφανερώθη καὶ ἡ αἰτία. Μετὰ δέκα ὁμοῦς ἔτη, πνέουσα τὰ λούστια ἢ ἀνόητος δούλη, ἔκ' αἰσθανομένη συνειδήσεως τύπιν, ἐπροσκάλεσε τὴν μητέρα τοῦ παιδίου, ἐξωμολογήθη τὸ ἔγκλημα, ἔκ' ἐζήτησε συγχώρησιν.

Ἐν ἄλλο παιδίον ἐφορέθη εἰς τὴν Ἀγγλικὴν πόλιν Βιρμιγγαμίαν κατὰ τὸν ἐξῆς τρόπον.— Οἱ γονεῖς εἶχαν ὑπάγειν εἰς μίαν ἐσπερινὴν συναστροφὴν. Οἱ δούλοι φυσικὰ εἶχαν ἔκ' αὐτοῦ

συναστροφὴν εἰς τὸν οἶκον. Ἐτυχε δὲ νὰ ἐπ' ἀνέλθῃ ἡ κυρία ἐξ ἀπροόπτου πρὸ τῆς συνειδημένης ὥρας, καὶ εὐροῦσα τὸν θάλαμον τῆς ὑποδοχῆς γεμάτον ἀπὸ ἀνθρώπους, ἔτρεξεν ἐπάνω νὰ ἴδῃ τὸ τέκνον τῆς, διετὲς ἢ τριετὲς κατὰ τὴν ἡλικίαν. Τὰ ὀμμάτια του ἦσαν ἀνοικτά, ἀλλὰ προσηλωμένα· ἐγγίξασα δὲ αὐτὸ, τὸ ἤυρε νεκρὸν. Ὁ ἰατρὸς ἐπροσκήθη, ἀλλ' εἰς μάτην ἦτον ἀποθαμμένον. Ἡ δούλη ἐπροσποιεῖτο ὅτι δὲν ἐγνώριζε παντάπασιν τὴν αἰτίαν, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἐπαρτήρησαν ὅτι εἰς τὸν κωνωπολόγον τῆς κλίνης ἦτο καρφωμένον φρικαλέον τι σχῆμα, κατεσκευασμένον ἐν μέρει ἀπὸ τρομερὸν προσώπειον! Τοῦτο ὠμολόγησεν ἡ δούλη ὅτι εἶχε κάμειν διὰ νὰ ἠσυχάζῃ τὸ παιδίον, ἐνῷ αὐτὴ ἦτο κάτω μετὰ τῆς συντροφίας!

Πόσαι δούλαι μεταξὺ μας δὲν πράττουν ὁμοια τούτων, καὶ ἀκόμη χειρότερα!

Ο ΜΗΝ ΜΑΙΟΣ.

ΜΑΙΟΣ, ὁ τρίτος μὴν εἰς τὸν ἐνιαυτὸν τοῦ Ῥωμύλου, ἐγένετο ὁ πέμπτος εἰς τὸν τοῦ Νουμᾶ, καὶ κατέχει ἔκτοτε τὴν αὐτὴν θέσιν εἰς τὸ μνηρολόγιον. Ὁ Ῥωμύλος ἀπέδωκεν εἰς αὐτὸν τριάκοντα μίαν ἡμέραν· ἀλλ' ὁ Νουμᾶς τοῦ ἀφῆρεσε τὴν μίαν, ἣτις ὁμοῦς ἐπροστέθη πάλιν ὑπὸ τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος. Τὸνομα ἐπροσδιωρίσθη πολὺ ἀρχητερον τοῦ θεμελιωτοῦ τῆς Ῥώμης· οἱ παλαιοὶ καθιέροναν τὸν μῆνα τοῦτον εἰς τὸν Ἀπόλλωνα, καὶ κατὰ τὴν πρώτην αὐτοῦ ἡμέραν ἐθυσίαζαν εἰς τὴν μητέρα τοῦ Ἐρμοῦ, Μαίαν, ὅθεν καὶ τὸνομα Μάιος.

Οἱ ἀρχαῖοι ζωγράφοι εἰκόνιζαν τὸν μῆνα τοῦτον ὡς εὐπρόσωπον νεανίσκον, φοροῦντα λευκὸν καὶ πράσινον ἐνδυμα, κεντημένον μὲ διάφορα λουλούδια· ἔχοντα δὲ ἐπὶ μὲν τῆς κεφαλῆς στεφανὸν ἀπὸ κόκκινου καὶ λευκοῦ ῥόδα, εἰς δὲ τὴν μίαν χεῖρα αὐλὸν, καὶ ἐπὶ τοῦ λικανοῦ δακτύλου τῆς ἄλλης ἀηδόνα, ἣτις τὸν μῆνα μάλιστα τοῦ Μαΐου κελαθεῖ εὐφροσύνως τὰ ἐσπερινὰ τῆς ἔσματος.

ἘΠΕΙΔΗ ὅλοι οἱ Χριστιανοὶ εἶναι μέλη τοῦ αὐτοῦ σώματος, δὲν πρέπει νὰ φθονῶσιν ὁ εἰς τὸν ἄλλον. Πόσον ἀτοπον ἦφ' ἔλεν εἶσθαι νὰ φθονῇ τὸ ὄμμα τὴν ἐπιδειξιότητα τῆς χειρὸς, ἢ νὰ φθονῶσιν οἱ πόδες τὴν ὀξυδερκίαν τῶν ὀμμάτων, τὰ ὅποια διευθύνουν τὰς κινήσεις των, καὶ τοὺς ἐμποδίζουν ἀπὸ πτώσιν καὶ βλάβην. Ἐτι ἀτοπώτερον εἶναι νὰ φθονῇ ὁ Χριστιανὸς τὰ χαρίσματα, ἢ τὰς ἀρετάς, ἢ τὴν ὠφέλειαν τοῦ συναδελφοῦ του.

Πάντα μὲν οἶδα, λέγεις· ἀτελής δ' ἐν πᾶσιν ὑπάρχεις.

ΠΕΡΙ ΕΥΓΕΝΕΙΑΣ.

ΟΝΕΙΔΙΖΟΝΤΑΙ οἱ ἐπισημότεροι κτηματικοὶ τῆς Ἑπτανήσου, ὡς σῶζοντες ἀκόμη τὰς ὀλιγαρχικὰς προλήψεις τῶν Βενετῶν, καὶ ἐξαιρέτως τὴν μωροτάτην ὄλων τῶν προλήψεων, τὴν πρόληψιν τῆς εὐγενείας, ἣτις ἀρκεῖ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν εἰς τὰ καλὰ προκοπὴν των. Δὲν εἶναι παράδοξον, ἀν αἱ ψυχὰι τινῶν ἠρῶσθησαν τοιαύτην τῶν φρενῶν ἀρῶστίαν, ἐπειδὴ κανεῖς ἐξ ἡμῶν δὲν τολμᾷ νὰ καυχῆθῃ ὅτι ἔχει ψυχὴν ὑγιαίνουσαν ὀλότελα ἀπὸ προλήψεως. Παράδοξος καὶ πολλὰ παράξενος γίνεται ὅστις δὲν σπουδάζει νὰ καθάρισῃ τὴν κεφαλὴν του ἀπ' αὐτὰς μὲ τὴν δύναμιν τοῦ ὁρθοῦ λόγου· εἰς τὴν παροῦσαν ἐποχὴν μάλιστα τοῦ πολιτισμοῦ τῆς φωτισμένης Εὐρώπης, ὅτε καὶ πράγματα καὶ πρόσωπα ὀρίζονται καὶ γνωρίζονται ἀκριβέστερον.

Γέννησις ἀπὸ ἐπισήμους γονεῖς μόνη, καὶ ἂν καυχᾶται τις πρόγονον τὸν Ἡρακλέα ἢ τὸν Πέλοπα, ἐμπορεῖ νὰ κάμῃ ἀνθρώπον ἀνθρώπου διάφορον τὴν τύχην, ἀλλ' ὄχι διάφορον καὶ τὴν φύσιν. Προλήψεις εὐγενείας εἶναι προλήψεις ἰδιωτῶν καὶ βαρβάρων, οἱ ὅποιοι, μὴν ἔχοντες ἴδια προτερήματα, σπουδάζουν νὰ σκεπάζωσι τὴν ἀσχημίαν των μὲ τῶν ἄλλων τὴν λαμπρότητα, καὶ νὰ κατασιγάζωσι τὴν περὶ αὐτῶν ἀτυχεστάτην φήμην μὲ τῆς πατραγαθίας τοῦ κρότους.

Ταῦτα μᾶς διδάσκει ἡ φιλοσοφία, ἣτις ἄλλο δὲν εἶναι παρὰ ὁ ὁρθὸς λόγος. Ἡ δὲ θρησκεία τί μᾶς παραγγέλλει; ἀπὸ τὴν πρώτην ἕως τὴν τελευταίαν τῶν βιβλίων τῆς σελίδα ἄλλο δὲν εὐρίσκει ὁ ἀναγνώστης παρὰ ἀγάπην τοῦ πλησίον, ἀδελφικὴν ἰσονομίαν καὶ εὐνομίαν, καταδρομὴν τῆς Φαρισαϊκῆς φιλαρχίας, καὶ κατηγορίαν τῶν ψευδοχριστιανῶν, ὅσοι τολμοῦν νὰ μεταχειρίζονται τοὺς ἀδελφούς των ὡς δούλους· διότι, τί ἄλλο ἐπιθυμεῖ νὰ κάμῃ παρὰ νὰ δουλώσῃ τὸν ἀδελφόν του, ἂν καὶ δὲν τολμᾷ νὰ τὸ ὁμολογήσῃ, ὅστις τὸν καταφρονεῖ, ὄχι διὰ τὰ ἀληθῶς καταφρονήσεως ἄξια, ἀλλὰ διὰ γενεαλογίαν, πράγμα ἀπὸ τὴν προαίρεσιν του ἀνεῆρτητον;

Ὁ φιλάδελφος καὶ φιλογενὴς πολίτης εἶναι ὁ μόνος εὐγενής· ἂν οἱ πρόγονοί του ἐπραξάν ἔργα λαμπρά, (καὶ τὰ λαμπρά δὲν εἶναι ἄλλα παρὰ τὰ δίκαια καὶ ὠφέλιμα εἰς τὸ κοινόν), δὲν καυχᾶται, ἀλλὰ σπουδάζει νὰ πράξῃ καὶ αὐτὸς ὁμοια, διὰ νὰ μὴ κατασχῆν τὸς πρόγονους του. Ὁ ἐκ μνημάτων εὐγενής, ἂν ἐκατέρωθωσαν τί καλὸν εἰς ὠφέλειαν τοῦ γένους οἱ πρόγονοί του, φαντάζεται ὅτι τὸ ἐκατέρωθωσαν, διὰ

νὰ χωρίσῃ αὐτὸς τὴν οἰκογένειάν του ἀπὸ τοῦ γένους, καὶ νὰ μεταφέρῃ εἰς ἐκείνην ὅσα καλὰ χρεωστοῦνται εἰς τοῦτο· ἀρπάξει τὰς εἰς ἄλλες χρεωστομένους τιμὰς καὶ ὠφελείας· σπουδάζει νὰ ἀρῇ μεταξὺ τῶν ὁμοίων του, οὐδ' ὑποτάσσεται εἰς τὸν αὐτὸν μ' ἐκείνης ζυγὸν τῶν νόμων. Ἐπαιρόμενος εἰς ἰδίαν χωριστὴν γενεαλογίαν, καταφρονεῖ ὄχι μόνον τὸ γένος, ἀλλὰ καὶ τὴν θρησκείαν του, καὶ γίνεται τῆς μερίδος τῶν Ἰουδαίων ἐκείνων, τοὺς ὁποίους ἐλέγχει ὁ Χριστός, ὅτι, καὶ πρόσποντες ἔργα ἀλλότρια τοῦ Ἀβραάμ, ἐκαυχῶντο ὁμοῦς ὡς εὐγενεῖς διὰ τὸν Ἀβραάμ, ὡς μόνον ἐλεύθεροί*, καὶ τῶν ὁμοίων τὴν μωρὰν ταύτην τῆς γενεαλογίας καύχησιν μαρτυρεῖ καὶ ὁ Ἀπόστολος †, διότι, καὶ ἀφοῦ ἐπίστευσαν εἰς Χριστὸν, καταφρονοῦντες τὴν Χριστιανικὴν ἰσότητα, ἤθελαν νὰ νομίζωνται εὐγενέστεροι τῶν λοιπῶν Χριστιανῶν.

Ἀπὸ τὴν αὐτὴν θρησκείαν μανθάνομεν, ὅτι καταγόμεθα ὅλοι χωρὶς ἐξαιρέσιν ἀπὸ ἑνα ἀνθρώπου, ὀνομαζόμενον Ἀδάμ, ὅστις ἐπλάσθη ἀπ' αὐτὰς τοῦ Θεοῦ τὰς χεῖρας. Τοιαύτης γενεαλογίας εὐγενεστέραν ἄλλην νὰ ἐπινοήσωμεν εἶναι τῶν ἀδυνάτων· ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ Ἀδαμικὴ εὐγένεια εἶναι κοινὴ εἰς ὅλους τοὺς ἀπογόνους του, ἔμεινε πλέον νὰ ἐξηγηθῶμεν, ἀπὸ τίνα τῶν υἱῶν τῆς καυχᾶται καθεὶς ἐξ ἡμῶν ὅτι κατάγεται, ἀπὸ τὸν δίκαιον Ἀβελ, ἢ ἀπὸ τὸν ἀδελφοκτόνον Κάιν; Τοῦτον ἀδιστακτικῶς ἔχον πρόγονον (καὶ κανεῖς δὲν τοὺς φθονεῖ διὰ τοιαύτην ἀνθρωποκτόνον εὐγένειαν) ὅσοι καταφρονοῦντες τὴν δικαιοσύνην, ἣτις εἶναι ἡ πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπη, θέλουν νὰ λογίζωνται ἀνώτεροι τοῦ πλησίον διὰ μόνον προγονικὰς ἀρετάς, ὅποτε οὐδὲ διὰ τὰς ἰδίας ἀρετάς συγχωρεῖται εἰς τὸν Χριστιανὸν ἡ ὑπερφρόνησις.—ΚΟΡΑΗΣ.

ΑΝΕΞΟΔΟΣ ΟΔΟΠΟΙΙΑ.

Ὁ ΟΒΕΡΛΙΝΟΣ, τὴν πίστιν Διαμαρτυρούμενος, ἦτον ὑπουργὸς τοῦ Εὐαγγελίου εἰς χωρίον τι ἐπὶ τῶν εἰς Γαλλίαν Βοσγικῶν ὄρεων, ὄχι μακρὰν τῆς Γερμανικῆς πόλεως Στρασβούργου. Τοῦ χαρακτήρος αὐτοῦ τὸ ἀξιόλογον δύναται τις νὰ συμπεράνῃ ἀπὸ τὰ ἐπόμενα.—

Μί' ἀπὸ τὰς πρώτας φροντίδας τοῦ ποιμένου Ὁβερίνου, ὡς πρὸς τὴν βελτίωσιν τῆς κοσμικῆς καταστάσεως τῶν ἐνοριτῶν αὐτοῦ, ἦτο ν' ἀνοίξῃ δρόμους, διὰ τῶν ὁμοίων εὐκόλως νὰ ἐπισκέπτονται τοὺς κατοίκους τῶν περικύκλων. Συνάφροισας τὸν λαόν, τοὺς ἐπρόβαλε νὰ συν-

* Ἰωάν. γ'. 33, 44.

† Πρὸς Τίτ. γ'. 9.

τρίψωσι τούς βράχους, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ τόπος εἶχε περισσοὺς, καὶ μὲ τὰ κλάσματα νὰ κτίσωσι τοῖχον σιμὰ εἰς τὸν δρόμον διὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν πτώσιν πετρῶν καὶ χωμάτων, τὰ ὁποῖα ἐγέμιζαν τὰς ὁδοὺς, καὶ τὰς ἐκαμναν ἀδιαβάτους. Ὁ τοῖχος ἤθελεν ἐκτείνεσθαι ἐν ἡμισυ μίλιον· ἐπρεπε δὲ νὰ κατασκευασθῇ καὶ γέφυρα ὑπεράνω ποταμοῦ τινός, διὰ μέσου τοῦ ὁποίου ἕως τότε ἦσαν ἠναγκασμένοι νὰ προπατῶσιν, ὡσάκις εἶχαν χρεῖαν νὰ τὸν περάσωσιν. Εἰς τὴν πρότασιν ταύτην ἐξεπλάγησαν οἱ χωρικοί. Νὰ ἐκτελεσθῇ τὸ ἔργον, εἰσέβητο τῶν ἀδυνάτων, καὶ ὅλοι ἀρχισαν νὰ παραιτῶνται. Ὁ Ὀβερλίνοσ ἐδοκίμασε νὰ τοὺς πληροφορήσῃ, διὲ ἤθελεν κερδαίνειν πολὺ ἀφοῦ τὸ ἔργον ἐτελείονετο· τοὺς εἶπεν ὅτι τότε ἠμπόρουν νὰ ὑπάγωσι μὲ τὰ προϊόντα τοῦ κόπου των εἰς ἄλλα χωρία, καὶ νὰ τὰ ἀλλάττωσι διὰ πράγματα χρεῖωδῃ· ὅτι, ἀντὶ νὰ περιορίζωνται εἰς τὰ χωρία των ἐννέα μῆνας τοῦ χρόνου ἐξ αἰτίας τῶν δρόμων, ἤθελεν εἶσθαι εἰς τὴν ἐξουσίαν των νὰ ἐκβαίνωσιν ὅλους τοὺς καιροὺς. Ἐσυνέπεραν δὲ λέγων, ὅσοι κρίνουσ ἀναγκαῖον τὸ ἔργον, τὸ ὁποῖον ἐπρόβαλα, ἄς ἔλθωσι νὰ ἐργάζωνται μαζί μου. Εἰπὼν ταῦτα, ἐπῆρεν ἀξίνην, καὶ ἐπροχώρησεν εὐθύς εἰς τοὺς βράχους, καλῶς γνωρίζων ὅτι παράδειγμα ἰσχύει πολὺ πλέον παρὰ λόγοι. Οἱ χωρικοί, ἰδόντες τοῦτο, ἐλησμόνησαν τὰς προφάσεις, καὶ τὸν ἐσυνώδευσαν μὲ τὰ ἐργαλεῖά των. Εἰς καθένα ἐδιώρισεν χωριστὸν μέρος, ἐκλέγων τοὺς πλέον δυσκόλους τόπους διὰ τὸν ἑαυτὸν του. Τοῦ ἱερέως ἡ φιλοπονία ἐθάφηνεν ὅλους, καὶ τὸ ἔργον ἐπρόβαινε κάλλιστα. Τὰ ἐργαλεῖα μὲν ὅσα ὁ τόπος εἶχε δὲν ἀρκοῦσαν, ἀλλ' ἡ ἔλλειψις αὕτη ἀνεπληρώθη ἀπὸ τοὺς ἐν Γερμανίᾳ φίλους τῶ. Οἱ κάτοικοι ὅλοι, ὅσοι ἐδύναντο, ἐμεταπίσαν· τοῖχοι ἐκτίσθησαν νὰ βαστάζωσι τὰ ἔτοιμα νὰ πέσωσι χῶματα καὶ ῥιζακίς, καταβαίνοντες ἀπὸ τὰ βουνά, καὶ πλημμυρίζοντες τὰ λιβάδια, ἐσφράφησαν εἰς ἀβλακίαν. Τοιαύτη, εἰς βραχυλογίαν, ἦτον ἡ ἐπιμέλεια ὄλων, ὥστε, τὸ 1770, συγκοινωνία ἠνοιχθῆ μετὰ τὸ Στρασβῆρον διὰ μέσου τοῦ δρόμου, ἔσφραξεν ἑξελίχθη γέφυρα ὑπεράνω τοῦ ποταμοῦ, ἣτις ἀκόμη ὀνομάζεται Ἐλεμωσίνης Γέφυρα. Ἀφοῦ ἐτελειώθη τὸ ἔργον τοῦτο, τὸ ὁποῖον οἱ χωρικοί καταρχὰς ἐνόμιζαν τόσον ἀδύνατον, εὐκόλα πλέον ἠμπόρεσε νὰ τοὺς καταπέσῃ ν' ἀνοίξωσι δρόμους, διὰ μέσου τῶν ὁποίων νὰ συγκοινωνῶσι τὰ ἐκεῖ πέντε χωρία· ὁ καλὸς δὲ ποιμὴν εἰργάζετο ἐπὶ κοπιαστικώτερον ὄλων, ἀλλὰ δὲν ἠμέλει νὰ τοὺς διδάσκῃσαν Κυριακὴν τὰ χρέη καὶ δόγματα τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας.

ΣΕΙΡΑ ΜΑΘΗΜΑΤΩΝ ΕΙΣ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΝ
ΓΥΜΝΑΣΙΟΝ.

Ἡ ΣΕΙΡΑ τῶν μαθημάτων εἰς τὰ Γερμανικὰ Γυμνάσια περιλαμβάνει ἐξ ἑτῆ. Ἐκαστον ἔτος διαιρεῖται εἰς δύο ἑξαμήνα, τὸ θερινὸν ἔ τὸ χειμερινόν· δὲν ἐμπορεῖ δὲ ὁποιοσδήποτε νὰ ἐμβῆ εἰς Γυμνάσιον ἐκτὸς κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ ἐνὸς ἢ τοῦ ἄλλου ἑξαμήνου. Κατὰ συνέπειαν τῆς διατάξεως ταύτης αἱ κλάσεις τῶν Γυμνασίων διαιροῦνται φυσικὰ εἰς δώδεκα.

Τὰ παραδιδόμενα μαθήματα εἶναι

1. Ἡ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΘΡΗΣΚΕΙΑ. Κατήχησις, Ἱστορία τῆς Παλαιᾶς καὶ Νέας Διαθήκης, τὰ Δόγματα καὶ Καθήκοντα τοῦ Χριστιανισμοῦ, Εἰσαγωγή εἰς τὴν Παλαιὰν καὶ Νέαν Διαθήκην, τὰ πλέον ἀξιόλογα συστήματα τῆς Ἐθνικῆς θρησκείας, Χριστιανικὴ Ἠθικὴ, ἔ τὰ Δόγματα τῆς Ἐκκλησίας.

2. Ἡ ΛΑΤΙΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ. Δέκα ὥρας καθ' ἑβδομάδα εἰς τὰς κατωτέρας κλάσεις, καὶ ἐξ εἰς τὰς μέσας καὶ ἀνωτέρας. Ὅλαι αἱ κλάσεις γράφουσι Λατινικὰ γυμνάσματα, αἱ δὲ ὑψηλότεραι κλάσεις ὀμιλοῦν Λατινιστί.

3. Ἡ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ. Εἰς ὀκτώ κλάσεις ἐξ ὥρας τὴν ἑβδομάδα. Γραμματικὴ τοῦ Βυζαντινοῦ. Συλλογὴ Ἑλληνικῶν Μαθημάτων· ἔπειτα, Ξενοφῶντος Ἀνάβασις, Ὀμήρου Ὀδύσσεια, Ξενοφῶντος Ἀπομνημονεύματα, Ὀμήρου Ἰλιάς, Πλάτων, Δουκιανός, Πλούταρχος, Εὐριπίδης, Σοφοκλῆς, καὶ Δημοσθένης. Ὅλαι αἱ κλάσεις, ἐκτὸς τῆς κατωτάτης, γράφουσι Ἑλληνικὰ γυμνάσματα.

4. Ἡ ΕΒΡΑΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ. Γεσηνίου Γραμματικὴ καὶ Χρηστομάθεια. Μέρη τῆς Γενέσεως ἢ τοῦ Ἰησοῦ Ναυῆ. Ψαλμοί.

5. ΝΕΩΤΕΡΑΙ ΓΛΩΣΣΑΙ. Γερμανικὴ φιλολογία, Γαλλικὰ, καὶ Ἀγγλικὰ.

6. ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΑ. Εἰς ὀκτώ κλάσεις. Ἀριθμητικὴ, Ἐλίπεδος καὶ Στερεὰ Τριγωνομετρία, Ἀλγεβρα, Τριγωνομετρία, καὶ Μαθηματικὴ Γεωγραφία.

7. ΓΕΩΓΡΑΦΙΑ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΑ.

Διδάσκεται προσέτι καὶ ἡ φωνητικὴ καὶ ἡ ὀργανικὴ Μουσικὴ.

Εἰς τὴν ἄλλαν παραδίδονται διὰ τὰ ἀνωτέρω εἰς 300 μαθητὰς ὑπὸ 24 διδασκάλων.

Ἡ ΦΙΛΑΛΗΘΕΙΑ εἶναι ὄχι μόνον τὸ καλλώπιμα, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐργαλεῖον τοῦ ἀνθρώπου· τὸ καθήκον τοῦ πλουσίου, καὶ τὸ ἐπιστήριγμα τοῦ πτωχοῦ· ἡ φιλαλήθεια εἶναι πόρος ζωῆς, ὑπόληψις, τὸ καλλίτερον συστατικὸν γράμμα.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΝΑΤΡΟΦΗΣ ΤΩΝ ΝΗΠΙΩΝ.

Τὰ ἐκόμενα εἶναι μεταφρασμένα ἀπὸ σύγγραμμα τι τοῦ Heinroth, Καθηγητοῦ τῆς Ἰατρικῆς εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Λειψίας.

ΚΑΘΩΣ ἐμβῆ τέκνον τι εἰς τὸν κόσμον, ἀμέσως ἡ ἀνατροφή του ἀρχίζει διὰ τῆς φυσικῆς περιποιήσεως, —διὰ τοῦ τρόπου, κατὰ τὸν ὁποῖον αἱ σωματικαὶ τῆς χρεῖαι ἀναπληροῦνται. Ἀγάπης ὄν γέννημα, πρέπει, ἐκ τῶν πρώτων στιγμῶν τῆς ζωῆς του, νὰ περιθάλπεται εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς ἀγάπης. Ὑποθέτομεν ὅτι τοῦ ἐχάρισεν ὁ Θεὸς ὑγιεινὴν, ἐνάρετον, ἔ φιλόστοργον μητέρα. Αὕτη εἶναι ὁ ἀγγελος, ὅστις ἔχει νὰ ἐπαγρυπνῇ εἰς τὸ ἀδύνατον καὶ ἀβοήθητον πλάσμα, αὕτη ἦτις ἔχει νὰ τὸ προφυλάτῃ ἀπὸ κακῶν, προσέχουσα ὥστε μὴτε ψυχρὸς ἀήρ, μὴτε θαμβωτικὸν φῶς, μὴτε ὑπερβολικὴ θερμότης, μὴτε βαρῆα ἐνδύματα, νὰ μὴν ἐπιφέρωσι πόνον τινὰ εἰς τὸ νεογέννητον βρέφος. Ἀκόμη καὶ αὕτη ἡ πρώτη τροφή του δὲν πρέπει νὰ δίδεται πρὶν χρεῖασθῇ, οὐδὲ πρέπει νὰ δίδεται ἀφρονότερα ἢ συχνότερα παρ' ὅσον ἀπαραιτήτως χρεῖάζεται.

Τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς ζωῆς αὐτοῦ ἀνάγκη πᾶσα νὰ οικονομῆται τὸ βρέφος μὲ εὐταξίαν καὶ μὲ ἐγκράτειαν· καὶ καθ' ὅλην δὲ τὴν μέλλουσαν αὐτοῦ διαχείρισιν αἱ αὐταὶ ἀρεταὶ πρέπει νὰ βασιλεύωσιν. Εἰς τὰς αἰσθήσεις, βαθμηδὸν καὶ ἀλληλοδιαδόχως ἀναπτυσσομένης, χρεῖα νὰ παριστάνωνται ἀντικείμενα εὐάρεστα· διότι ἰλαραὶ περιστάσεις ἐπιφέρουσι ἰλαρὰς διαθέσεις. Οὐδὲν ἐμπόδιον πρέπει νὰ συγχωρῆται εἰς τὴν ἐλευθέραν κίνησιν ὄλων τῶν μελῶν καὶ μυῶνων—οὐδὲν τὸ ὁποῖον βραδύνει τὴν ἀνάπτυξιν ζωῆς καὶ δυνάμεως· καὶ οὐδὲ ταῦτα δὲν πρέπει νὰ προσπαθῆ τις παραπολύ νὰ τὰ διεγείρῃ· ἄς προβαίνωσιν ἡσυχῶς καὶ φυσικῶς.

Τὸ ἰλαρὸν βλέμμα καὶ ἡ γλυκεῖα φωνὴ τῆς φιλοστόργου μητρὸς πρέπει νὰ ἦναι ἡ πρώτη τροφή τῆς νηπιακῆς ψυχῆς. Ἡ ζωὴ αὕτη εἶναι χαρὰ καὶ εὐφροσύνη· χαρὰ λοιπὸν ἄς περιθάλπῃ τοὺς βλαστοὺς τῆς ζωῆς. Ἡ ὄρασις καὶ ἡ ἀφή ταχέως εὐρίσκουσι ἀνοήτεια ἀντικείμενα· ἀλλ' ἀκόμη καὶ τώρα τὸ πνεῦμα τῆς ἀνατροφῆς πρέπει νὰ ἐπαγρυπνῇ εἰς τὸ τέκνον. Ἄν πρέπει νὰ πιάνη πᾶν ὅτι φθάνει· δὲν πρέπει νὰ ἐγγίξῃ τὴν φλόγα, ἢ τὸ μαχαίριον, ἢ ἄλλο τι βλαβερόν. Εὐθύς ὅταν μάθῃ ν' ἀκούῃ, μαθάνει ν' ἀκροάζεται τὴν φωνὴν τῆς μητρὸς του, ἤγουσ, νὰ ὑλακοῦν. Τὸ ὅτιον γίνεται βαθμηδὸν ὁ πνευματικὸς ὁδηγὸς τοῦ ἀξαναμένου ἀνθρώπου. Ὁ παῖς δὲν ἐμπορεῖ νὰ βλέπῃ καὶ νὰ ἐγγίξῃ, χωρὶς νὰ ἐπιθυμῇ, καὶ δὲν ἐπιθυμεῖ, χωρὶς νὰ ἐνεργῇ τὴν θέλησιν. Τὸ πρῶτον αὐτοῦ θέλημα εἶναι ἰσχυρογεννησύννη· ταχέως δὲ ριζώνεται καὶ δυναμοῦται, ἔδν τὸ θέλημα τῆς μη-

τρὸς δὲν ἀντισταθῇ ἀμέσως, καὶ πράως μὲν, ἀλλὰ γενναίως, ἐμποδίσῃ αὐτήν.

Ἐδῶ λοιπὸν ἀρχίζει ἡ ἀνατροφή, —ἀπὸ τὴν πρώτην χρεῖαν, καὶ τὴν πρώτην αὐτῆς ἀναπλήρωσιν. Ἄρα ἀρχίζει εὐθύς, συγχρόνως μὲ τὴν φυσικὴν περιποίησιν τοῦ τέκνου, καθότι αἱ πρῶται αὐτοῦ χρεῖαι εἶναι μόνον φυσικαί. Πᾶς τρόπος τοῦ περιποιεῖσθαι βρέφος τι εἶναι σφαλῆρὸς, ὁ ὁποῖος δὲν θεραπεύει τὰς χρεῖας του κατὰ τὸν ὀρθὸν τρόπον, μάλιστα δὲ εἶναι σφαλῆρὰ πᾶσα ἀκαιρὸς ἢ ὑπερβολικὴ ἀναπλήρωσις. Αἱ πρῶται χρεῖαι τῆς νηπιότητος εἶναι τροφή, θερμότης, ἀήρ, κίνησις, καὶ ὕπνος. Πολὺ δὲ περισσότερα τέκνα πάσχουσι ἀπὸ μίαν ὑπερβολὴν τῶν ἀναπαύσεων τούτων, παρ' ἀπὸ ἐνδειαν αὐτῶν. Ἀληθεύει μὲν ὅτι κακὴ τροφή, περιορισμένος ἀήρ, ἀκαθαρσία, καὶ ἀγυμνασία, καὶ ὁ ἐκ τούτων προερχόμενος ἀνήσυχος ὕπνος, ἀφανίζουσι πολλὰ τέκνα, τὰ ὁποῖα ἀφίνονται εἰς τὴν φροντίδα μισθωμένων τροφῶν. Ἄλλ' ἐκ τῆ ἄλλῃ μέρους, πολὺ μεγαλῆτερος εἶναι ὁ ἀριθμὸς τῶν ὅσα πάσχουσι ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴν φροντίδα τῶν μητέρων, ἀπὸ τροφὴν μὴ ἀναγκαίαν, ἀπὸ τυλίγματα παραπολλά, ἀπὸ μίαν ὑπερμετρον προφύλαξιν ἐναντίον εἰς ὄλας ἐκείνας τὰς ἐπιρροὰς τοῦ ἀέρος, τὰς νομιζόμενας ὀλεθρίας, ἀπὸ τεχνητὴν κίνησιν, καὶ ἀπὸ τὸν ὕπνον, ὅστις οὕτω τεχνητῶς προέχεται καὶ διατηρεῖται. Τοιούτοτρόπως, πολλὰ τῶν πλέον χαϊδευμένων τέκνων ἐξέχοντα τοῦ κόσμου σχεδὸν εὐθύς ὅταν γεννηθῶσιν. Ἄς ἐξετάσωμεν λοιπὸν τὰ ὡς πρὸς τὴν φυσικὴν περιποίησιν γινόμενα λάθη, τὰ ἐξ ὑπερβολῆς, καὶ μάλιστα ἐξ ὑπερβολικῆς τροφῆς, προερχόμενα.

Ἐχουσι πολλοὶ συνήθειαν, εὐθύς ὅταν κλαύσῃ τὸ νηπίον, νὰ τοῦ προσφέρωσι τὸν μαστὸν, εἴτε φανταζόμενοι ὅτι πᾶς κλαυθμὸς προέχεται ἀπὸ πείναν, εἴτε ἀπλῶς διὰ τὰ τὸ ἡμερόνησιν· ἀλλὰ τοῦτο εἶναι ὀλεθριώτατον. Ἐρεῖνησε διατὶ κλαίει τὸ βρέφος, καὶ ἀφαίρει το αἷτιον, ἔδν τὸ ἀνακαλύψῃ. Θέλει δὲ τόσον σπανιώτερον εἶσθαι ἡ πείνα, καθόσον ἔχεις αὐτὸ συνειδησένον εἰς τὴν εὐταξίαν. Ἐάν τὸ παιδίον ταγίξεται ἀτακτα, σχηματίζει ἐξείς πονηρὰς, ἐκκλίνει ἀπὸ τὴν τάξιν, τὸν πρῶτον νόμον τοῦ Θεοῦ, τοῦ ὁποίου αἱ πρῶται ἀρχαὶ πρέπει νὰ ἐμφοτεῦνται εἰς τὸν ἀνθρώπον, ἐνῶ ἐνστιγμα εἰσέτι τὸν κυβερνᾷ. Ἄλλὰ τὸ βρέφος, τὸ ὁποῖον συνειθίζει οὕτω τὴν ὑπερβολὴν, γίνεται ταχέως ἀτακτὸν εἰς τὰς ἀπαιτήσεις αὐτοῦ, ἔ ἡ ΕΓΚΡΑΤΕΙΑ καὶ ἡ ΤΑΞΙΣ, οἱ μεγάλοι στύλοι τῆς ζωῆς, ἀνατρέπονται ἀμφότεραι. Ἐάν τρέφεται παρὰκατὰ, καταντὰ λαίμαργον, καὶ δυσκόλως ἠρπάζει χωρὶς νὰ ἔχη ῥοστίμιον τι εἰς τὸ ὄμμα.

Ἡ αἰσθησις τῆς γένσεως ἐμποδίζει τὴν πρόοδον πάσης εὐγενοῦς αἰσθήσεως· τὸ τέκνον συνάγει ὅλας τοὺς διαλογισμοὺς αὐτοῦ εἰς μόνῃς ταύτης τῆς ὁρέξεως τὴν θεραπείαν. Οὕτω προετοιμάζεται νὰ γένη ἡδυπαθὴς καὶ φιλήδονος· ὅθεν τὸ μέγα κακὸν δὲν εἶναι, ὅτι ὑπερφορτοτόμος ὁ στόμαχος ἐπιφέρει ἀσθενείαν, ἀλλ' ὅτι βλέπεται ὁ ἠθικὸς χαρακτήρ, πρὶν ἐντελῶς ἀναπτύχθῃ. Τὸ τέκνον, καθὼς ἀνατρεφόμενον τοιοῦτοτρόπως, γίνεται πεισματώδες καὶ αὐθαδές. Ἄν δὲν εὐχαριστῆς τὰς ἀπαιτήσεις του (καὶ αἱ κραυγαὶ του εἶναι ἀπαιτήσεις), μανθάνει γρήγορα νὰ θυμῶνῃ, καὶ ν' αὐξάνῃ τὸν θυμὸν αὐτοῦ εἰς σχεδὸν παιδαριώδη μανίαν. Ἰδοὺ τώρα τίνι τρόπῳ φυτεύονται τὰ σπέρματα τῆς ἠθικῆς διαφθορᾶς, τῶν ὁποίων αἱ ῥίζαι εἰσέρχονται τόσον βαθύτερον, ὅσον εἶναι ἀπαλωτέρα ἢ δεχομένη αὐτὰ γῆ!

Τίς ἀράγε ἡ αἰτία, ὅτι τόσον συνεχῶς βλέπομεν τὴν ὀλεθρίαν ταύτην φυσικὴν περιποίησην, καὶ τοὺς φαρμακεροὺς αὐτῆς καρπούς; Διὰ τί βλέπομεν τόσα πολυταγισμένα, ἀδδηγάγα, κακόγνωμα, αὐτοφίλαυτα, καὶ πεισματώδη τέκνα; Τόια μεγάλα αἰτία συνεργοῦν πρὸς τοῦτο.—μητρικὴ ἀγάπη, κενοδοξία, καὶ ἄγνοια. Ἄνταί τις νὰ εἶπῃ, ὅτι πᾶσα μήτηρ, ὕγιεις ἔχουσα τὰς φρένας, ἀγαπᾷ τὸ τέκνον αὐτῆς μᾶλλον παρὰ τὸν ἑαυτὸν τῆς. Πῶς λοιπὸν ἐμπορεῖ νὰ μὴ δίδῃ εἰς αὐτὸ πᾶν ὅ,τι θέλει! Τὸ ποθεινότερον, τὸ ἡδονικώτερον πρᾶγμα διὰ τὸ τέκνον εἶναι τὸ φαγητὸν, καὶ λοιπὸν ἡ μήτηρ δίδει αὐτὸ πλουσιοπαρόχως. Θέλει νὰ μεγαλώσῃ τὸ τέκνον τῆς, νὰ γένη δυνατὸν καὶ παχὺ. Τώρα δὲ βοηθεῖ καὶ ἡ κενοδοξία. Πᾶσα μήτηρ ὑπερφηανεύεται διὰ τὸ τέκνον τῆς, καὶ ἠθέλει ἀσμένως θυσιάσειν κάτι διὰ νὰ ἴδῃ αὐτὸ ὠραιότερον παντὸς ἄλλου· πρὸς κατόρθωσιν δὲ τούτου ταγίζει αὐτὸ ὑπερβολικά. Πλὴν τοῦτο δὲν συμβαίνει χωρὶς τὴν τρίτην αἰτίαν,—τὴν ἄγνοιαν. Ἡ ἄγνοια δὲν καταλαμβάνει ὅτι τοῦ τέκνου ἡ εὐξία κρέμεται ἀπὸ τὴν ποσότητα τὴν ὁποίαν χωνεύει, μᾶλλον παρ' ἀπὸ τὴν ποσότητα τὴν ὁποίαν καταπίνει, καὶ παραβλέπει τὸ μέγα μέσον, τὸ ὁποῖον δὲν ἐννοεῖ, ἤγουν τὰ θρεπτικὰ ὄργανα, τῶν ὁποίων ὑπόργημα εἶναι νὰ ἐτοιμάζωσι τροφήν διὰ τὸ σῶμα ἀπὸ τὸ φαγητὸν, τὸ ἐμβαῖνον εἰς τὸν στόμαχον. Τόσον μόνον φαγητὸν ὀφείλει, ὅσον πραγματικῶς χωνεύει τὸ τέκνον· ἀπὸ δὲ τὸ μένον ἀχώνευτον δὲν πηγάζει παρὰ κακόν.

Ὡς ἤρχισαν, οὕτω καὶ τελειοῦν αἱ πονηραὶ οὗται ἕξεις,—μὲ μίαν τυφλὴν καὶ ἀκριτον φιλοπορίαν. Πῶς ἐμπορεῖ νὰ μὴν εὐχαριστῇ

κατὰ πάντα τὸ τέκνον μία, ἥτις τὸ ἀγαπᾷ τόσον πολὺ! Ὅταν φανῶσιν αἱ ἀναγκαῖαι συνέπειαι τῆς μεταχειρίσεως ταύτης, καὶ τὸ παιδίον γένη κακόγνωμον, ὑπερφίλαυτον, καὶ πεισματώδες, καὶ ἀρχίση, μικρότατον ἀκόμη, νὰ βασανίζῃ τὴν μητέρα του, ἢ τυφλὴ αὐτὴ καὶ ἀσθενὴς ἀγάπη, μὴ δυναμένη ν' ἀντισταθῇ, δικαιολογεῖται μὲ γραῶδη τινὰ ἐπιχειρήματα, ὡς ὅτι, 'Τὸ κακόμοιρον τὸ παιδίον ἀκόμη δὲν ἐμπορεῖ νὰ νοήσῃ· ὁ νοῦς δὲν ἀναπτύσσεται τὸ πρῶτον ἔτος· ἄς μεγαλύνῃ, καὶ τότε θέλω τὸ ἀναθρέψω.' Ἐν τῷ μεταξύ, πρὶν ὁ νοῦς ἀναπτύχθῃ, τὸ παιδίον ἀνατρέφεται καθὼς, καὶ χαλαταί. Πρῶτον μεταχειρίζεται τὸν νοῦν αὐτοῦ εἰς βασανισμόν τῆς μητρὸς του, καὶ δὲν ἀργεῖ νὰ κατασταθῇ τυραννίσκος. Παραπολλάς τοιαύτας μητέρας γνωρίζομεν, δουλωμένας εἰς τὰ τέκνα των! Τίς πταίει; ὅτι ἔσπειραν, αὐτὸ καὶ θερίζουν.

ΚΛΘΣ ὁ ἐπιτήδειος ζωγράφος, ὅταν ζωγραφῇ εἰκόνα, βάλλει ἔμπροσθεν αὐτοῦ τὸ πρῶτον τυπὸν, καὶ πρὸς αὐτὸ προσηλώσας τὰ ὄμματα, ἀγωνίζεται μετὰ πάσης προσοχῆς νὰ γράψῃ τὸ σχῆμα, τὸ χρῶμα, τὸν χαρακτήρα, καὶ τὰ ἴχνη πάντα τοῦ πρωτοτύπου, καὶ νὰ ἀναδείξῃ τὴν εἰκόνα, εἰκόνα ζῶσαν, καὶ κατὰ πάντα ὁμοίαν τοῦ πρωτοτύπου, οὕτω καὶ ὁ ἐραστής τῆς τελειότητος βάλλει ἔμπροσθεν αὐτοῦ τὸ ὑπερτελεῖον πασῶν τῶν ἀρετῶν πρωτότυπον, τὸν Σωτῆρα, λέγω, τοῦ κόσμου, τὸν Ἰησοῦν, καὶ προσηλώσας εἰς αὐτὸν τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν, ἐπιμελεῖται, ὅσον ἡ φύσις δύναται, ὑπὸ τῆς χάριτος δυναμωμένη, ὥστε καὶ τὰς διαθέσεις, καὶ τὰ λόγια, καὶ τὰς πράξεις νὰ μιμηθῇ, καὶ νὰ ἐπακολουθήσῃ εἰς ὅλα τὰ ἴχνη αὐτοῦ, καὶ νὰ παραστήσῃ ἑαυτὸν τελείαν τοῦ πρωτοτύπου Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰκόνα.

Ἐκ τούτου γίνεται πρᾶος καὶ ταπεινὸς τὴν καρδίαν, κατὰ τὸ μάθημα τῆς διδασκάλου αὐτοῦ· γίνεται ὑπήκοος εἰς τοῦ Θεοῦ τὸ πρόσταγμα, ὡς ὁ ἀρχηγὸς τῆς πίστεως Ἰησοῦς· ἀνεξίκακος εἰς τὰς συκοφαντίας, μακρόθυμος εἰς τὰς ὕβρεις, ὑπομονητικὸς εἰς τοὺς διωγμούς, ἰσχυρὸς εἰς τοὺς κατὰ τῶν δαιμόνων πολέμους· ἡ μὲν ψυχὴ αὐτοῦ γίνεται ἀπλὴ καὶ ἀκακος, ὁ δὲ νοῦς καθαρὸς καὶ πνεῶν Θεοῦ ζήλου, ἡ δὲ καρδία πλήρης ἐκείνης τῆς ἀγάπης, περὶ τῆς ὁποίας εἶπεν ὁ Κύριος, 'Μεῖζονα ταύτης ἀγάπην οὐδεὶς ἔχει, ἵνα τις τὴν ψυχὴν αὐτοῦ θῇ ὑπὲρ τῶν φίλων αὐτοῦ.'—ΘΕΟΤΟΚΗΣ.

ΜΟΝΟΝ ὁ πεπαιδευμένος λαὸς ἐμπορεῖ νὰ ἴναι διὰ πάντα ἐλεύθερος.

Η ΑΞΙΑ ΓΤΝΗ.

ΓΥΝΑΙΚΑ ἀξίαν τίς θέλει εὐρεῖν; διότι ἡ τοιαύτη εἶναι τιμιωτέρα πολὺ ὑπὲρ τοὺς μαργαρίτας. Ἡ καρδία τοῦ ἀνδρὸς τῆς θαρρεῖ εἰς αὐτὴν, καὶ δὲν θέλει ἔχειν ἔλλειψιν ἀγαθῶν· θέλει φέρειν εἰς αὐτὸν καλόν, καὶ ὄχι κακόν, ὅλας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς τῆς. Ζητεῖ μαλλίον καὶ λιναρίον, καὶ ἐργάζεται εὐχαρίστως μὲ τὰς χεῖρας τῆς. Εἶναι ὡς τὰ πλοῖα τῶν ἐμπόρων· φέρει τὴν τροφήν τῆς ἀπὸ μακρόθεν. Σηκόνεται ἐνῷ εἶναι ἀκόμη νύξ, καὶ διαμοιράζει τὸ φαγητὸν εἰς ὅλους τοὺς οἰκιακοὺς τῆς, καὶ τὰ ἔργα εἰς τὰς θεραπαίνας τῆς. Θεωρεῖ ἄγρον, καὶ τὸν ἀγοράζει· καὶ ἀπὸ τὸν καρπὸν τῶν χειρῶν τῆς φυτεύει ἀμπελῶνα. Ζῶνει τὴν ὀσφύν τῆς μὲ δύναμιν, καὶ ἐπισχέει τοὺς βραχίονάς τῆς. Αἰσθάνεται ὅτι τὸ ἐμπόριόν τῆς εἶναι καλόν· ὁ λύχνος αὐτῆς δὲν σβύνεται τὴν νύκτα. Βάλλει τὰς χεῖράς τῆς εἰς τὸ ἀδράκτιον, καὶ κρατεῖ εἰς τὴν χεῖρά τῆς τὴν ἡλακάτην. Ἄνοιγει τὴν χεῖρά τῆς εἰς τοὺς πτωχοὺς, καὶ ἐκτείνει τὰς χεῖράς τῆς πρὸς τοὺς ἐνδεεῖς. Δὲν φοβεῖται τὴν χιόνα διὰ τοὺς οἰκιακοὺς τῆς· διότι ὅλοι οἱ οἰκιακοὶ τῆς εἶναι ἐνδεδυμένοι διπλᾶ. Κάμνει διὰ τὸν ἑαυτὸν τῆς σκεπάσματα· τὸ ἐνδύμα τῆς εἶναι βύσσος καὶ πορφύρα. Ὁ ἀνὴρ αὐτῆς διαπρέπει εἰς τὰς πύλας, ὅταν κάθηται μετὰ τῶν πρεσβυτέρων τοῦ τόπου. Κάμνει λεπτὸν πανίον, καὶ πωλεῖ αὐτὸ· καὶ δίδει ζῶνας εἰς τοὺς ἐμπόρους. Ἰσχὺν καὶ εὐπρέπειαν εἶναι ἐνδεδυμένη· καὶ εὐφραίνεται διὰ τὸν μέλλοντα καιρὸν. Ἄνοιγει τὸ στόμα τῆς μὲ σοφίαν· καὶ ἐπάνω εἰς τὴν γλῶσσαν αὐτῆς εἶναι ὁ νόμος τῆς εὐμενείας. Ἐπαγρυπνεῖ εἰς τὴν κυβερνήσιν τῆς οἰκίας τῆς, καὶ δὲν τρώγει τὸν ἄρτον τῆς ὀκνηρίας. Τὰ τέκνα αὐτῆς σηκόνονται καὶ μακαρίζουν αὐτήν· ὁ ἀνὴρ αὐτῆς παρομοίως, καὶ ἐπαινεῖ αὐτήν. Πολλοὶ θυγατέρες ἐφέρθησαν ἀξίως, ἀλλὰ σὺ τὰς ὑπερέβης ὅλας. Ψευδὴς εἶναι ἡ χάρις, καὶ μάταιον τὸ κάλλος· ἡ γυνὴ ἢ φοβουμένη τὸν Κύριον, αὐτὴ θέλει ἐπαινεῖσθαι. Ἄντε εἰς αὐτὴν ἀπὸ τὸν καρπὸν τῶν χειρῶν τῆς· καὶ τὰ ἔργα αὐτῆς ἄς τὴν ἐπαινῶσιν εἰς τὰς πύλας.—ΣΟΛΟΜΩΝ.

ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΑΞΙΟΦΡΗΝΗΤΟΝ.

Ὅτι πολλαχοῦ ὑπάρχουν σχολεῖα μικροτάτης ἢ καὶ οὐδεμιᾶς ὀφελείας πρόξενον, εἶναι πρόδηλον καὶ ἀναντιρρόητον· ἀλλὰ σπανίως μᾶς παρουσιάζουν τὰ χρονικά τῆς ἐκπαιδεύσεως παράδειγμα ἐλεεινότερον τοῦ ἀκολούθως ἱστορημένου.

Τὸ 1750 φιλόσοφος τις Γερμανὸς ἱεροκήρυξ κατόκησεν εἰς τὴν Βανδελάρωχην, βουνῶδη

περιοχὴν ἐπὶ τῶν μεθορίων τῆς Γαλλίας. Σχολεῖα μὲν εἶχαν οἱ σχεδὸν ἀγνώριστοι τῶν μερῶν ἐκείνων κάτοικοι, ἀλλ' ὅτι δὲν ἦσαν ἀξία τοῦ ὀνόματος, ἐπιταί ἐκ τῶν ἐφεξῆς. Γνωστοποιήσας ὁ νεοφερμένος ἱερεὺς ὅτι ἐπεθυμοῦσε νὰ ἴδῃ τὸ κυριώτερον σχολεῖον, ὠδηγήθη εἰς ἀθλίαν τινὰ καλύβην, ὅπερ ἀρκετὰ παιδία ἦσαν συνηθροισμένα χωρὶς ἐνασχόλημα, καὶ τόσον ἄτακτα καὶ θορυβῶδη, ὥστε δυσκόλως ἠμπόρουσε νὰ λάβῃ ἀπόκρισιν εἰς τὰς ὁποίας ἔκαμε διὰ τὸν διδάσκαλον ἐρωτήσεις.

'Δὲν τὸν βλέπετε ἐκεῖ;' εἶπεν ἕνας, εὐθύς ἀποῦ ἔγινεν ὀλίγη σιωπὴ, δείχνων μαραμμένον τινὰ γέροντα, ὅστις ἔκειτο ἐπάνω μικροῦ τινὸς κραββατίου εἰς μίαν γωνίαν τοῦ οἰκίσκου.

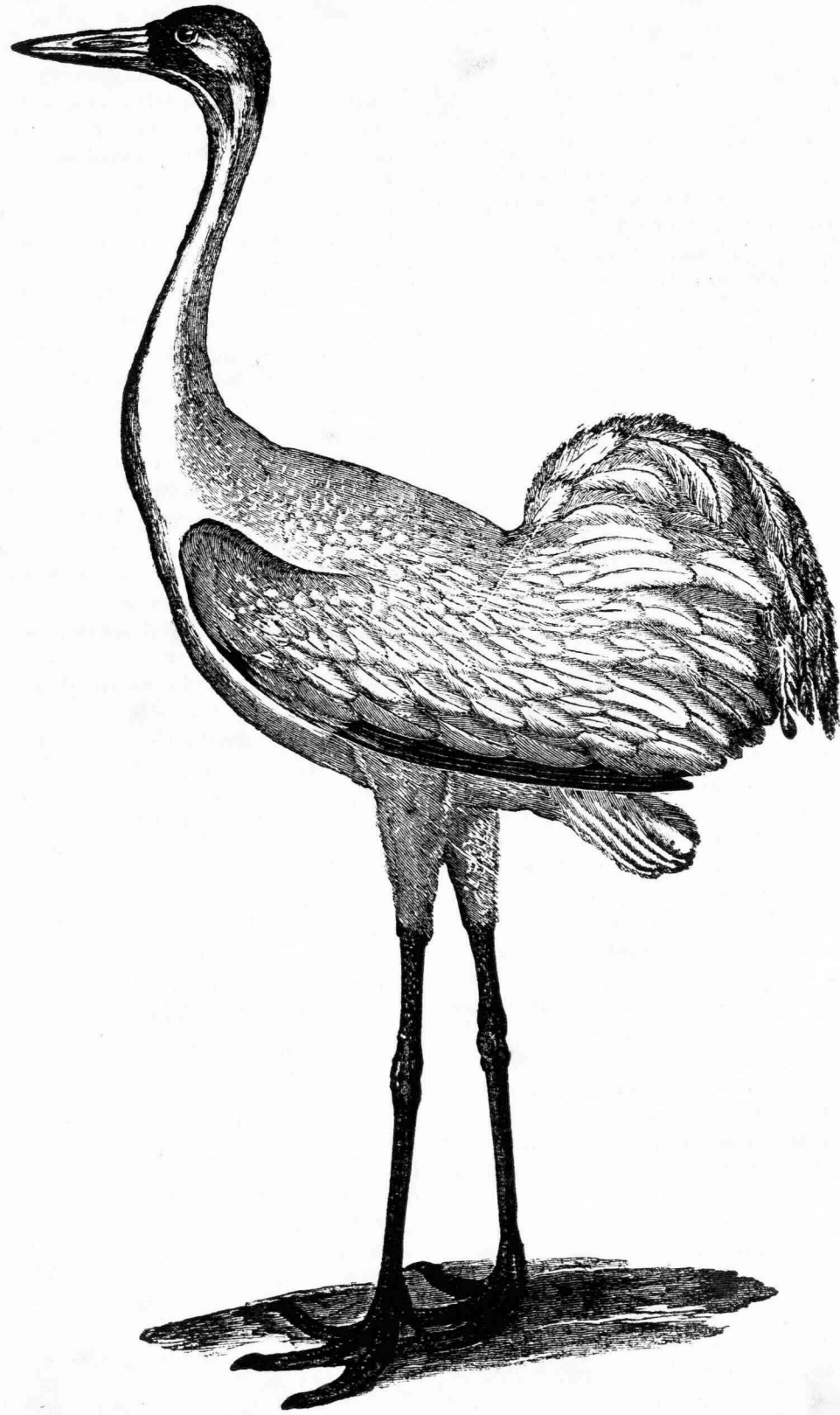
'Καλὲ, εἰσθε σεῖς ὁ διδάσκαλος;' ἠρώτησεν ὁ ἱεροκήρυξ.—'Μάλιστα, κύριε.'—'Καὶ τί διδάσκετε τὰ παιδία;'—'Τίποτε.'—'Τίποτε! διδάσκαλος, καὶ νὰ μὴ διδάσκετε τίποτε! ποία ἡ αἰτία;'—'Ἡ αἰτία, ἀπεκρίθη ὁ φιλαλήθης γέρον, 'εἶναι ὅτι δὲν ἐξέρω τίποτε.'—'Διὰ τί λοιπὸν σὰς ἔκαμαν διδάσκαλον;'—'Ὡ, κύριε· τὸ ἔργον μὲ διὰ πολλοὺς χρόνους ἦτο νὰ βόσκω χοίρους· τώρα δὲ, ἐπειδὴ ἐγήρασα, καὶ δὲν ἔχω πλέον δύναμιν νὰ βόσκω τοὺς χοίρους, μ' ἔστειλαν ἐδῶ νὰ βόσκω τὰ παιδία.'

Τάλλα σχολεῖα δὲν ἦσαν ἀνόμοια τούτου· διότι, ἂν οἱ διδάσκαλοι δὲν ἦσαν βοσκοὶ χοίρων, ἦσαν ἐξάπαντος βοσκοὶ προβάτων, οἵτινες τὸ μὲν καλοκαίριον ἠκολούθουν τὰ ποιμνία των ἐπάνω εἰς τὰ βουνά, τοὺς δὲ χειμερινοὺς μῆνας ἐμετάδιδαν εἰς τοὺς μικροὺς αὐτῶν μαθητὰς τὴν ὁποίαν εἶχαν μάθησιν. Πόσον δὲ οὐτιδανὴ ἦτον ἡ μάθησις αὕτη, καθεὶς θέλει συμπεράνειν, ὅταν εἰπωμεν ὅτι πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς μόλις ἠμπόρουν νὰ ἀναγινώσκωσι, καὶ ὀλιγώτατοι ἠμπόρουν νὰ γράψωσι. Παντελὴς ἀμεθοδία εἰς τὸν τρόπον τοῦ διδάσκειν καὶ ἔλλειψις στοιχειωδῶν βιβλίων ἦσαν ἄλλα ἐμπόδια εἰς τοὺς μαθητὰς. Λέγεται δὲ, ὅτι ἕως καὶ οἱ προκομμενέστεροι τῶν διδασκάλων μὲ δυσκολίαν ἐκαταλάμβαναν τὸ νόημα τῶν ὅσα ἀνεγίνωσκον.

ΚΑΝΕΙΣ ἄς μὴν ἀπατάται, νομίζων μικρότερα τῶν σωματικῶν τὰ ψυχικὰ μιάσματα. Εἶναι μάλιστα καὶ μεγαλήτερα· μεταδίδουν ἀσθενείας· κακοηθεστεράς, διαπερνῶν βαθύτερον, καὶ παρεισδύουν πλέον ἀνυπόπτως.

Ἡ Γῆ ὀφείλει ὑπὲρ πάντα· καὶ αὐτὸς ὁ βασιλεὺς εἰς τοὺς ἀγροὺς ὑπόκειται.—ΣΟΛΟΜΩΝ.

ΠΝΕΥΜΑ δειλὸν συνοδεύει πάντοτε τὴν ἐνοχον συνείδησιν.

Ο ΓΕΡΑΝΟΣ.

Ο ΓΕΡΑΝΟΣ.

ΠΕΡΙ τοῦ Γεράνου ἐμυθολόγουν οἱ ἀρχαῖοι πάμπολλα, — ὡς ὅτι φέρεται μὲ πολλὴν συμπάθειαν καὶ φιλοστοργίαν πρὸς τοὺς ἡμισερούς αὐτοῦ γονεῖς, τοὺς ὁποίους φροντίζει νὰ τρέφῃ, νὰ περιθάλλῃ, καὶ νὰ βαστάξῃ ὅταν πετᾷ· ὅτι μάχεται μὲ πολλὴν τέχνην κατὰ τῶν νάνων τῆς Αἰθιοπίας· ὅτι φέρει τὰς χελιδόνας ἐπὶ τῶν νώτων αὐτοῦ, καὶ ἄλλα παρόμοια. Καταρχὰς ποιηταὶ συνέγραφαν τὰ περὶ φυσικῆς ἱστορίας, καὶ, καλλωπισμοῦ χάριν, εἰμίγνυαν τὸ ψεῦδος μὲ τὴν ἀλήθειαν.

Οἱ Γεράνοι εἶναι πτηνὰ πολυπλάγητα, ἐγνωσμένα εἰς σχεδὸν ὅλα τὰ μέρη τῆς Εὐρώπης· τρέφονται δὲ γενικῶς ἀπὸ φυτὰ. Πολλὰκις προσξενοῦν βλάβην μεγίστην εἰς ἀγρούς νεωστὶ ἀροτρευμένους, ἀγελῆδον καταβαίνοντες τὴν νύκτα, καὶ ἀνασκάπτοντες καὶ κατατρώγοντες τοὺς σπόρους σίτου, κριθῆς, καὶ ἄλλων γεννημάτων. Τρέφονται δὲ καὶ ἀπὸ ἔντομα, σκόληκας, βατράχους, σαύρας, ἑρπετὰ, μικρὰ ὀφάρια, καὶ τὰ αὐτὰ διαφόρων ἐνδύων ζώων. Τὰς φωλεὰς αὐτῶν κτίζουν ἀναμέσον εἰς θάμνους, εἰς ἐλώδη γενικῶς μέρη, ἀπὸ σπάρτους, καλάμους, κτλ., μὲ μαλακὸν τι ἐπὶ κορυφῆς, καὶ τόσον ὑψηλὰς, ὥστε νὰ τὰς σκεπάζωσιν ἰστάμενοι. Γεννοῦν δύο μόνον αὐγά, διὰ τὴν πύρωσιν τῶν ὁμοίων καθίζουν ἐκ διαδοχῆς ἐπὶ τῆς φωλεᾶς ὁ ἄρσεν καὶ ἡ θήλεια. Ἐνῶ δὲ ὁ εἰς ἐνασχολεῖται τοιουτοτρόπως, ὁ ἄλλος ὑπηρετεῖ ὡς ἀγρυπνος φύλαξ· καὶ ὅταν ἐκκολαφθῶσιν οἱ νεογνοὶ, τοὺς ὑπερασπίζονται ὁμοῦ καὶ οἱ δύο γεννήτορες.

Οἱ Γεράνοι εἶναι ἀποδημητικὰ πτηνὰ· ἐτησίως μετοικοῦν εἰς ἀπομεμακρυσμένας χώρας, ἃ ἐκτελοῦν ταξείδια ἐκπληκτικὰ διὰ τὸ μήκος. Πρὸ πάντων φαίνεται ὅτι ἀγαπῶσι τοὺς κατεψυγμένους τόπους τῆς ἀρκτου· εἰς τὴν Σβεκίαν, Ῥωσσίαν, ἢ Σιβηρίαν, ἀπαντῶνται πολλὰ καὶ μεγάλα κοπάδια· εἰς τὰ νοτιώτερα μέρη τῆς Εὐρώπης ἔρχονται μᾶλλον ὡς θεατὰ παρὰ ὡς κάτοικοι· κάνεις ὁμοῦ δὲν γνωρίζει ἀκριβῶς τίνι τρόπῳ διαιροῦν τὸν καιρὸν αὐτῶν εἰς τὰ διάφορα μέρη τῆς οἰκουμένης. Τὸ φθινόπωρον ἀναχωροῦν, καὶ πιθανὸν ὅτι καταφεύγουν εἰς τὴν Συρίαν, Αἴγυπτον, ἢ ἄλλα μέρη τῆς Ἀφρικῆς, πρὸς διαχείμασιν· τὸ ἔαρ ἐπανέρχονται εἰς τὴν Εὐρώπην· τὸ δὲ καλοκαίριον μεταβαίνουν εἰς τὴν ἀρκτον, ἐπισκέπτονται τὰς ἐκεῖ οὐδέποτε ξηρὰς λίμνας, καὶ ἐπειτα καταβαίνουν πάλιν νὰ λεηλατήσωσι τὰς καλλιεργημένας γαίας τῶν Εὐρωπαίων. Ὅταν ἀρχίζωσι τὴν μακρὰν αὐτῶν ὁδοιπορίαν, κάμνουν πολυαριθμοὺς κύκλους

καὶ περιστροφὰς εἰς τὸν ἀέρα· σχηματίζουσιν δὲ γενικῶς ἐνῶ πετῶσιν ἰσοσκελεῖς τρίγωνον, καὶ τάντοτε προηγείται εἰς τῶν δυνατωτέρων. Ἀναβαίνουν εἰς ὕψη ἐκπληκτικὰ. Ἀπὸ ἀνεμοζάλας προσφυλάσσονται, ὑψοβήμενοι ὑπὲρ τὰ νέφη, ὅθεν βλέπουν ἀκινδύνως ὑποκάτω αὐτῶν τὴν τεταραγμένην ἀτμοσφαιραν. Φωνὴν ἔχουν δυνατωτέραν ὁποιοῦδήποτε ἄλλου πτηνοῦ, ὥστε ἀκούεται διακεκριμένως, ἐνῶ τὸ ὄρειον αὐτὸ εἶναι παντάπασιν ἀόρατον. Ἀλλὰ μολονότι πολλάκις δὲν φαίνονται εἰς τὰς ἐναερίους, μετεώρους ὁδοιπορίας των, αὐτοὶ ὁμοῦ βλέπουν καθαρότατα ὅλα τὰ ἐπὶ γῆς. Διὰ τῆς κλαγγῆς αὐτοῦ κυβερνᾷ ὁ προηγούμενος τοὺς ἀκολουθούς, διευθύνων τὴν πορείαν αὐτῶν, ἢ προτρέπονται δὲ συναλλήλως νὰ καταβῶσιν, ὅταν παρουσιασθῇ ἀριόδιος καιρὸς λεηλασίας. Ἐνῶ βόσκονται, ἢ ἐνῶ ἀναπαύονται, — τὸ ὁποῖον κάμνουν στηριζόμενοι ἐπὶ τοῦ ἐνὸς ποδὸς μὲ τὴν κεφαλὴν ὑπὸ τὴν πτέρυγα, — φυλάττει ἀγρύπτως εἰς ἕξ αὐτῶν, καὶ, ὅταν ἴδῃ κίνδυνον τινὰ πλησιάζοντα, κραυγάζει μεγαλοφώνως, εἰς νουθέτησιν τῶν συντρόφων του.

Ληγιέται ὁ Πλούταρχος ὅτι οἱ Ῥωμαῖοι ἐτύφλωναν τοὺς Γεράνους, καὶ, κατακλείοντες αὐτοὺς εἰς κλωβία, τοὺς ἐπάχυναν διὰ τὰς τραπέζας τῶν μεγάλων. Λέγεται δὲ ὅτι καὶ εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ἐπὶ Ἐδουάρδου τετάρτου, διακόσιοι τέσσαρες ἐμαγειρεύθησαν δι' ἀρχιεπισκοπικὸν τι συμπόσιον. Ἀλλὰ τὴν σήμερον ἡ σὰρξ αὐτῶν δὲν ἔχει κάμμιαν ὑπόληψιν· διὰ νὰ χωνευθῇ, ἀπαιτεῖται ὁ πλέον δυνατὸς ἀτόμαχος.

Τοῦ Γεράνου ὑπάρχουν διάφορα εἶδη. Ἡ εἰκονογραφία μας παριστάνει τὸν λεγόμενον Γεράνον Ἀμερικανὸν, ὅστις διακρίνεται ἀπὸ τὴν φαλακρότητα τῆς κεφαλῆς καὶ τὸ γενικῶς κατάλευκον χρῶμά του. Οὗτος, ὀρθιος στεκόμενος, ἔχει δύο πηχῶν ὕψος, καὶ ἐπέκεινα. Ὁ δὲ κοινὸς Γεράνος, ὁ καλούμενος Τεφραῖος, χαρακτηρίζεται ὡς ἀκολούθως· — χρῶμα, βαθύ λευκόφαιον· ἡ κορυφὴ τῆς κεφαλῆς, γυμνὴ καὶ ἐρυθρὰ· κατὰ τὸ ὅπισθεν τῆς κεφαλῆς καὶ τὸ ἔμπροσθεν τοῦ τραχήλου, τὸ λευκόφαιον πλησιάζει εἰς τὸ μέλαν· ῥάμφος καὶ ταρσοὶ, μέλανες· μήκος, εἰς πῆχυς καὶ δύο τρίτα τοῦ πῆχους· ὕψος, ὡς δύο πῆχεις.

ΔΙΑΦΘΟΡΑ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΘΝΙΚΩΝ.

ΠΡΙΝ κτισθῇ ὁ κόσμος τῆς χάριτος, ἤγουν ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, πρὶν ἀρχίσῃ ἡ πίστις καὶ ἡ ὀρθοδοξία, τί ἦτο; Χάος ἀσβεβείας, ἀβυσσος ἀπωλείας, οὐδὲν δικαιοσύνης καὶ ἀγιότητος. Ἐκβάλετέ μου ἐν παραμυθρὸν μέρος

της γῆς, τὴν Ἰουδαίαν, ὅπου ἐπροσκυνεῖτο ὁ ἀληθινὸς Θεὸς, (ἂν καὶ τὸ μέρος ἐκεῖνο ἦτο πολλὰ μεμολυσμένον ἀπὸ τὰ πλησίον ἔθνη), καὶ ὁ κόσμος ὅλος ἦτο γεμάτος ἀπὸ εἰδωλολάτρων καὶ εἰδωλα. Ἡ Αἴγυπτος, ἡ Ἑλλάς, ἡ Ῥώμη, τὰ ὅποια ἦσαν τὰ εὐγενέστερα μέρη τοῦ κόσμου· βασιλεῖς καὶ λαοὶ, σοφοὶ καὶ ἀγράμματοι, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, γέροντες καὶ παιδία, ἠθέτησαν τὸν Κτίστην, καὶ ἐπροσκυνοῦσαν τὰ κτίσματα. Ποῖος τὸν ἥλιον, ποῖος τὴν σελήνην, ποῖος τὰ ἀστρα, ἄλλος ζῶα, ἄλλος φυτὰ, καθεὶς ἐλάτρευεν ὅ,τι ἠθέλε, μάλιστα ἐθεοποιεῖ τὸ ἴδιον πάθος. Καὶ καθὼς ἡ πίστις εἶναι ὁ πρῶτος κανὼν τῆς ζωῆς, ἂν οὕτω ἐπίστευαν, στοχασθῆτε πῶς ἐξοῦσαν οἱ ἄνθρωποι. Ποῖος ἐφοβεῖτο νὰ φρονεῖσιν, ποῖος ἐντρέπετο νὰ πορνεύσῃ ἢ νὰ μοιχεύσῃ, ἂν ἐπροσκυνοῦντο θεοὶ αἰμοβόροι, ὡσάν ὁ Ἄρης καὶ ὁ Ἡρακλῆς; θεοὶ πόρνοι καὶ μοιχοὶ, ὡσάν ὁ Ζεὺς καὶ ἡ Ἀφροδίτη; Ποῖος νὰ παρακινήθῃ νὰ κάμῃ τὸ καλὸν, ἂν δὲν ἦτον ἐλπίς παραδείσου; ποῖος νὰ φεύγῃ τὸ κακὸν, ἂν δὲν ἦτο φόβος αἰωνίου κολάσεως; Ποῖα ἦθῃ ἐμελλαν νὰ ἦναι ἀνάμεσα εἰς ἀνθρώπους, οἵτινες δὲν ἐγνώριζαν Θεὸν, καὶ ἂν τὸν ἐγνώριζαν, δὲν τὸν ἠθέλαν; τὸ κακὸν ἦτο καθολικὸν καὶ παμπάλαιον· ὅθεν ἐγενε φύσις. Πολλὰ δυνατὰ ἦτον εἰς τὴν γῆν ὁ θρόνος τοῦ Ἐωσφόρου στερωμένος, πρὸς τὸν ὁποῖον ἦσαν ὀλοτελῶς ἀφιερωμένοι καὶ δεδουλωμένοι οἱ ἄνθρωποι. Τότε δὲ, τότε ἀληθινὰ, ὁ Θεὸς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ διέκλυεν ἐπὶ τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων, τοῦ ἰδεῖν, εἰ ἔστι συνῶν, ἢ ἐκζητῶν τὸν Θεόν. Πάντες ἐξέκλιναν, ἀμα ἠχρεώθησαν· οὐκ ἔστι ποιῶν χρηστότητα, οὐκ ἔστιν ἕως ἐνός.—ΜΗΝΙΑΤΗΣ.

ΑΝΕΞΟΔΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥΕΞΟΔΑ ΣΤΥΝΟΙΚΕΣΙΑ.

Ὁ ΣΟΦΩΤΑΤΟΣ ΝΟΜΟΣ Τῶν Βαβυλωνίων, κατὰ τὴν ἰδικὴν μου γνώμην, (τὸν ὁποῖον μαρτάνω ὅτι μεταχειρίζονται καὶ οἱ Ἑνετοὶ εἰς τὴν Ἰλλυρίαν), εἶναι ὁ ἐξῆς· ἐγένετο δὲ τοῦτο κατὰ πᾶσαν κόμην μίαν φορὰν τὸν χρόνον. Ὅτε αἱ παρθένοι ἐφθάναν εἰς ὄραν γάμου, συνάξαντες τὰς ὄλας, τὰς ἔφεραν ὁμοῦ εἰς ἓνα τόπον, περὶ δὲ αὐτῶν ἐστάκετο πλήθος ἀνδρῶν. Κήρυξ δὲ, σηκόνων αὐτὰς κατὰ μίαν, τὰς ἐπώλει, πρῶτον μὲν τὴν εὐμορφωτάτην ἀπ' ὄλας, μετὰ ταῦτα δὲ, ἀφοῦ ἐπωλεῖτο αὐτῇ εὐροῦσα πολὺ χρυσίον, ἀνεκέρυττεν ὁ κήρυξ ἄλλην, ὅποια ἦτο μετ' αὐτὴν εὐμορφωτάτη· ἠγόραζαν δὲ αὐτὰς διὰ γυναϊκάς των. Ὅσοι λοιπὸν γαμβροὶ Βαβυλωνιοὶ ἦσαν πλούσιοι, δίδοντες περισσότερον, ἠγόραζαν τὰς ὠραιότερας· οἱ δὲ δημόται γαμβροὶ, αὐτοὶ εὐμορφίαν δὲν ἐζήτουν, ἀλλ' ἐλάμβαναν χρήματα καὶ ἀσχημοτέρας παρθένας. Ἀφοῦ λοιπὸν

ὁ κήρυξ πωλῶν ἐτελείονε τὰς ὠραιότερας παρθένας, ἐσήκονε τὴν ἀσχημοτάτην, ἢ ἂν ἦτο κάμια ἡμισερή, καὶ τὴν ἀνεκέρυττε φρονάζων, ποῖος ἠθέλε νὰ τὴν νυμφευθῇ λαβὼν ὀλιγώτατον ἀργύριον, ἕως ὅτου ἐμένεν εἰς ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος τὴν ἐδέχετο μετ' ὀλιγώτατον. Τὸ δὲ διδόμενον δι' αὐτὰς χρυσίον ἐπορίζετο ἀπὸ τὴν πώλησιν τῶν ὠραίων παρθένων· καὶ τοιοῦτοτρόπως αἱ εὐμορφοὶ παρθένοι ὑπάνδρευαν τὰς ἀμόρφους καὶ ἡμισεράς. Νὰ ὑπάνδρευθῃ δὲ καθεὶς τὴν θυγατέρα τῆς μετ' ὁποῖον ἠθέλε, δὲν εἶχε τὴν ἀδειαν. Οὔτε, ὁποῖος ἠγόραζε παρθένον, ἠμπορεῖ νὰ τὴν λάβῃ ἀπ' ἐκεῖ χωρὶς ἐγγυητῆς, ἀλλ' ἐπρεπε νὰ δώσῃ ἐγγυητὰς ὅτι βεβαίως θέλει τὴν νυμφευθῆναι, καὶ οὕτω νὰ τὴν λάβῃ. Ἐάν δὲ δὲν ἐπέφρα κατὰ τὴν γυναϊκά του, ἦτο νόμος νὰ δίδῃ ὀπίσω τὸ χρυσίον. Ἡμπορεῖ δὲ καὶ ἀπὸ ἄλλην κόμην νὰ ἐλθῇ ὁποῖος ἠθέλε, νὰ ἀγοράσῃ. Αὐτὸς ἦτον ὁ καλῆτερος νόμος των, πλὴν δὲν διέμεινεν ἕως τῶρα.—ΗΡΟΔΟΤΟΣ, μετὰφ. Α. ΡΑΔΙΝΟΥ.

Ὁ καλὸς Ἡρόδοτος ὑπερεπαινεῖ τὸν νόμον τοῦτον τῆς Βαβυλωνίας, καὶ τῶντι ἔχει κάποιον δίκαιον. Τοῦλάχιστον, εἶναι πολὺ καλῆτερος τῆς ἰδικῆς μας συνηθείας, ἥτις, ἐάν συγχωρηθῆται νὰ εἰπωμεν ὅλην τὴν ἀλήθειαν, δὲν εἶναι ἄλλο παρὰ τοῦτο.—Οἱ γονεῖς ἀγοράζουν γαμβροὺς διὰ τὰς κόρας των· οὐαὶ δὲ εἰς ἐκείνους, ὅσοι ἔχουν πολλὰς μὲν θυγατέρας, ὀλίγα δὲ χρήματα. Ὁ Ἰακώβ ἐδοῦλευε τὸν πενθερόν του ἑπτὰ χρόνους διὰ τὴν Λείαν, καὶ ἄλλους τόσους διὰ τὴν Ραχήλ· ἀλλὰ θαυμασιῶς πῶς ἤλλαξεν ἔκτοτε ὁ κόσμος· τὴν σήμερον μετὰξὺ μας ὁ πενθερὸς ἀνάγκη πᾶσα νὰ δουλεύῃ πολλοὺς χρόνους δι' ἕκαστον ἀπὸ τοὺς γαμβροὺς του! Ποῖος ἀξιογέλαστον θέλει φαίνεσθαι εἰς τοὺς ἀπογόνους μας τὸ ἔθος τοῦτο!

ΠΕΡΙ ΙΕΡΟΚΗΡΥΚΩΝ.

ΤΡΙΑ εἶναι τὰ μέσα, διὰ τῶν ὁποῖων ὁ ἄνθρωπος ὠφελεῖται πνευματικῶς εἰς τὴν πολιτικὴν κοινωνίαν, καὶ διδάσκειται τὰ πρὸς τὸν Θεόν, τὰ πρὸς τὴν πατρίδα, καὶ τὰ πρὸς ἑαυτὸν χρῆμα του. Αὐτὰ δὲ εἶναι τὰ σχολεῖα, αἱ ἐφημερίδες, καὶ αἱ δημοσίαι ἢ ἐπ' ἐκκλησίας γινόμεναι ὁμιλίαι ἢ διδασκαλίαι. Εἰς τὸ τελευταῖον τοῦτο μέσον συρρέει περισσότερον πλῆθος ἀνθρώπων, καθότι ὁ λαὸς ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, στεροῦμενος ἐξ ἀτυχοῦς περιστάσεως τὰς δύο προειρημένους ὠφελείας, καταφεύγει εἰς τὰς ἐπ' ἐκκλησίας γινόμενὰς διδασκαλίαις, εἰς τὰς ὁποίας εὐρίσκει τὴν πνευματικὴν τροφήν, μορφώνει ὁπωσοῦν τὴν καρδίαν του, καὶ ἀποκαθίσταται χρηστὸς πολί-

της. Τὴν συνήθειαν ταύτην παρεδέχθη ἀνεκαθεν ἡ ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ὡς συντελεστικωτάτην, καθὼς γίνεται δῆλον ἀπὸ τὰς ὁμιλίαις τῶν θείων πατέρων τῆς ἐκκλησίας, ἐξαιρέτως δὲ τῶν ἱεραρχῶν Βασιλείου, Γρηγορίου, Χρυσόστομου, καὶ πολλῶν ἄλλων πατέρων, οἵτινες τὰς ἐκφωνοῦσαν ἐπ' ἀμβωνος πρὸς οἰκοδομὴν τοῦ Χριστιανικοῦ πληρώματος. Διὰ τοῦτο, ὅταν αἱ τοιοῦτου εἶδους διδασκαλίαι γίνονται ἀπὸ πεπαιδευμένους ἄνδρας, εὐπολητούς, εὐγλωττους, καὶ μετ' τὴν ἀπαιτουμένην σαφήνειαν καὶ ἰδεῶν ἀλληλουχίαν, κάμνουν τὴν μεγαλητέραν ἐντύπωσιν εἰς τὰ πνεύματα τῶν ἀκροατῶν, ἐγείροντες σέβας περισσότερον εἰς τὰ θεία, καὶ καρποφοροῦν ὄχι ὀλίγον εἰς τὰ πνεύματα τοῦ λαοῦ. Παράδειγμα τοῦτου εἶναι τὰ σοφὰ ἔθνη τῆς Εὐρώπης, καὶ, πρὸ πάντων, τὰ τῆς Γερμανίας καὶ Ἀγγλίας, ὅπου μέγα μέρος τοῦ λαοῦ χρωστέται τὴν ἠθικὴν μόρφωσίν του εἰς τὰς εὐγλωττὰς διδασκαλίαις σοφῶν ἱεροκηρύκων.—ΕΡΜΗΣ ΣΥΡΟΥ.

Πόσον εὐδαίμονες ἠθέλαμεν εἶσθαι, ἐάν πᾶσα μία τῶν ἐκκλησιῶν μας εἶχεν ἀμβωνα, στολισμένον μετ' ἁγίον καὶ σοφὸν ἱεροκήρυκα! Πού νὰ μαρτάνῃ ὁ λαὸς τὰ ἠθικὰ καὶ θρησκευτικὰ του καθήκοντα, ἂν ὄχι εἰς τὸν θείον ναόν; καὶ ἀπὸ ποῖους νὰ διδάσκειται αὐτὰ, ἂν ὄχι ἀπὸ τοὺς ἱερεῖς τοῦ Ὑψίστου; Περιστάσεις ἀτυχεστάται ὀλιγόστευσαν παραπολὺ τοὺς πεπαιδευμένους μετὰξὺ τῶν πνευματικῶν μας πατέρων, καὶ ὀλιγώτατοι αὐτῶν εἶναι ἱκανοὶ νὰ κηρύττωσι τὰ σωτήρια διδάγματα τοῦ Εὐαγγελίου. Ἀλλὰ καθεὶς γνωρίζει ὅτι ὁ κλήρος ἀνάγκη πᾶσα νὰ εἶχῃ γνώσεις, καὶ τὰς γνώσεις ταύτας νὰ μεταδίδῃ ἀόκνως εἰς τὸν λαόν. Χεῖλη ἱερέως φυλάσσεται γνῶσιν, καὶ νόμον ἐκζητήσουσιν ἐκ στόματος αὐτοῦ, διότι ἄγγελος Κυρίου παντοκράτορος ἐστὶ, λέγει ὁ προφήτης Μαλαχίας. Καὶ ὁ Παῦλος δὲ γράφει πρὸς τὸν Τιμόθεον, Πρόσεχε τῇ ἀναγνώσει, τῇ παρακλήσει, τῇ διδασκαλίᾳ· προσθέτει δὲ καὶ τὸν ἀπὸ τοῦτου καρπὸν, λέγων, Τοῦτο γὰρ ποιῶν, καὶ σεαυτὸν σώσεις καὶ τοὺς ἀκουοντάς σου. Ἄς στοχασθῶμεν δὲ καὶ τί παραγγέλλει περὶ τῆς καταστάσεως τῶν ἐπισκόπων, Ἄντεχόμενον τοῦ κατὰ τὴν διδασκίαν πιστοῦ λόγου, ἵνα δυνατὸς ἦ καὶ παρακαλεῖν ἐν τῇ διδασκαλίᾳ τὴν ὑγιαινούσῃ, καὶ τοὺς ἀντιλέγοντας ἐλέγχειν. Πῶς λοιπὸν θέλει τις δύνασθαι, λέγει ὁ Χρυσόστομος, ὑπομνηματίζων τὰ ἀνωτέρω ἐδάφια, ἀπαίδευτος ὢν, ὡς νομίζον πολλοὶ ὅτι δὲν βλέπει ἂν ἦναι τις, ἢ νὰ ἐλέγῃ καὶ νὰ ἐπιστομίζῃ τοὺς ἀντιλέγοντας; καὶ τίς ἢ χρεῖα νὰ καταγινώμεθα εἰς τὴν ἀνάγνωσιν καὶ εἰς τὰς Γραφὰς, ἂν ἀληθεύῃ τὸ ἀπὸ τινος

λεγόμενον, ὅτι πρέπει νὰ ἐναγκαλιζώμεθα τὴν ἀπαιδευσίαν; Ἀφορικὰ εἶναι ταῦτα καὶ προφάσεις, καὶ ἄθλια τῆς ἀμελείας καὶ ὀκνηρίας δικαιολογήματα.

Ὁ ΜΕΓΑΣ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας, ὁ ἀγαθὸς Εὐρόκιος τέταρτος, ἐσυνείθιζε νὰ λέγῃ, Ὅτε θέλω εἶσθαι εὐτυχῆς, ὅταν καθεὶς γεωργὸς ἔχη τὴν Κυριακὴν μίαν ὄρνιθα εἰς τὸ δεῖπνόν του. Ὁ λόγος αὐτὸς δὲν ἀποδεικνύει τὴν ἀγαθότητα μόνον τῆς ψυχῆς του, ἀλλὰ χαρακτηρίζει καὶ τὴν περὶ τὰ πολιτικὰ μάθησιν αὐτοῦ. Ἡ γεωργία εἶναι ἡ πρώτη πηγὴ τοῦ πλοῦτου· ὅταν οἱ γεωργοὶ δὲν ἦναι τόσον πτωχοὶ, ὥστε νὰ μὴν ἔχωσι καθεὶς Κυριακὴν μίαν ὄρνιθα εἰς τὸ δεῖπνον, ἢ γεωργία κάμνει προόδους γιγαντιαίας.—ΕΡΜΗΣ ΣΥΡΟΥ.

Εἶπε τις, καὶ τὸ εἶπεν ἀληθέστατα καὶ ὠραιότατα, ὅτι ἡ χεὶρ τῆς Ἀγάπης ὕφανε τὸ κάλυμμα, τὸ κρύπτει ἀπὸ τοὺς ἀνθρωπίνους ὀφθαλμοὺς τὰ τοῦ μέλλοντος χρόνου.

Το πνεῦμα τῆς ὑπερηφανίας, αὐθαδείας, καὶ προλήψεως, εἶναι τὸ πνεῦμα ὄχι τῆς σοφίας, ἀλλὰ τῆς μωρίας· θανάσιμον πάντοτε εἰς τὴν πρόοδον τῶν γνώσεων, εἴτε ἀνθρωπίνων εἴτε θείων.

ΑΤΜΟΠΛΟΙΑ ΜΕΤΑΞΥ ΑΓΓΛΙΑΣ ΚΑΙ ΑΜΕΡΙΚΗΣ.—Τὴν 28ην Μαρτίου ἐξέπλευσεν ἀπὸ τὸ Λονδίνον διὰ τὸ Νεοβόρακον τῆς Ἀμερικῆς ὁ Σείριος, ἀτμόπλοον σιδηροῦν, 700 τόνων, καὶ 320 ἵππων. Ἄλλο ἀτμόπλοον, ὁ Μέγας Ἀντικὸς, 1340 τόνων, καὶ 450 ἵππων, ἐμελλε νὰ πλεύσῃ τὴν 7ην Ἀπριλίου ἀπὸ τὸ Βρίστολον τῆς Ἀγγλίας διὰ τὸ Νεοβόρακον. Διὰ τὴν ναυπηγίαν, τὰς μηχανάς, τὰ ἐπιπλα, κτλ., τοῦ δευτέρου ἀτμοπλόου ἐξωδεύθησαν 50,000 Λίτραι Στηρλίνοι.

Τὸ εἰσόδημα τῆς Βρετανικῆς καὶ Ξενικῆς Ἱερογραφικῆς Ἐταιρείας ἀνέβη τὸ παρελθὸν ἔτος εἰς 108,740 Λίτρας Στηρλίνας. Γὰ εἰσοδήματα δὲ τριῶν Ἀποστολικῶν Ἐταιρειῶν τῆς Μεγάλης Βρετανίας ἀνέβησαν κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος εἰς Λίτ. Στηρ. 211,625. Εἰς τὴν Ἀμερικὴν, τὸ εἰσόδημα τῆς κυριωτέρας Ἀποστολικῆς Ἐταιρείας ἐσυνεπλήθη τὸ τελευταῖον ἔτος εἰς 252,076 Λίτρας.

ΜΑΚΡΟΒΙΟΤΗΣ.—Ζῆ τὴν σήμερον Παριὸς τις ἱερεὺς, ὅστις ἐγεννήθη κατὰ τὸ 1718 ἔτος, τὴν 13 Ἰανουαρίου, ἐνυμφεύθη κατὰ τὸ 1748, ἐχειροτονήθη ἱερεὺς κατὰ τὸ 1755, καὶ παρήτησε μόνος τὴν λειτουργίαν κατὰ τὸ 1826· ἔχει δὲ τρεῖς υἱοὺς καὶ μίαν θυγατέρα· οἱ υἱοὶ του ἔχουν ἡλικίαν 70, 65, καὶ 55 χρόνων· ἡ δὲ θυγάτηρ 68. Ἐχει ἐτι σῶας τὰς διανοητικὰς του δυνάμεις, ὡν ἤδη 120 ἐτῶν.—ΕΡΜΗΣ ΣΥΡΟΥ.

ΕΤΓΕΝΕΣ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ.

ΖΗ τὴν σήμερον εἰς Παρισίους ἀμαξᾶς τις, τὸνομα Λοδοβίκος Βρῆνος, ὅστις ἔχει σωσμένους ἀπὸ πνιγμὸν ὑπὲρ τοὺς τεσσαράκοντα ἀνθρώπους. Πρώτην φοράν ἔσωσε μίαν γυναῖκα, κινδυνεύουσαν νὰ πνιγῆ εἰς τὸν Σικουάναν, τὴν 9ην Νοεμβρίου 1826, ἐπὶ δὲν ἦτο παρά μειράκιον δεκαεπτὰ χρόνων ἡλικίας. Λέγει δὲ ὅτι, ἀσυνείθιστος ἀκόμη τότε εἰς τοιαύτας ἐπιχειρήσεις, ἐμπλέχθη μετὰ τῶν φορεμάτων τῆς γυναικὸς εἰς τρόπον, ὥστε ὀλίγον ἔλειψε νὰ χαθῶσι καὶ οἱ δύο.

Τὸ 1827 ἔλαβεν ἀργυρᾶν μετάλλειαν, καὶ κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν εἶχε ἤδη σωσμένους ἑπτὰ. Τὸ 1829 τὸν ἐδόθη μετάλλεια χρυσῆ καὶ τὸ 1836 ἔθεσαν ἐπὶ τοῦ φορέματός του τὸ παράσημον τοῦ Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς. Τελευταῖον, τὸν ἐχαρίσθη σύνταξις εἰτήσιος ἀπὸ 400 φράγκα, τὰ ὁποῖα, μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ, θέλει λαμβάνειν ἡ σύζυγος, καὶ ἀκολούθως ἡ θυγάτηρ του.

Τὸ αἰσθημα τῆς πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπης, ὑπὸ τοῦ ὁποῖου μόνον κινούμενος ὁρμᾷ ἀφόβως εἰς τὸ μέσον τοῦ κινδύνου ὁ εὐγενὴς οὗτος ἀνὴρ, ὑπερβαίνει πάντα ἔπαινον. Αἱ πράξεις του ὁμιλοῦν ὑπὲρ αὐτοῦ μὲ ἀκαταμάχητον εὐγλωττίαν. Ἀπὸ κανένα ἐκ τῶν πολλῶν, οἷτινες χρεωστοῦν εἰς αὐτὸν τὴν ζωὴν, δὲν ἔστρεξε ποτὲ νὰ λάβῃ χρηματικὴν τινα δωρεάν.

Ἡ ΦΡΕΓΑΤΑ τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς, Σύνταγμα, μετακομίζει εἰς τὸν Νέον Κόσμον δύο μαρμαρίνους σαρκοφάγους, εὐρεθέντας εἰς τὴν τοποθεσίαν τῆς ἀρχαίας Βηρυτοῦ, ὡς τρία τέταρτα τοῦ μιλίου μακρὰν τῆς σημερινῆς ὁμωνύμου πόλεως. Χωρικός τις, σκάπτων διὰ νὰ φυτεύσῃ συκαμινίαν τὸν παρελθόντα Ἀβγουστον, ἔτυχε νὰ ἀνακαλύψῃ αὐτοὺς, ἐπὶ ἣ φρεγάτα ἦτον ἀραγμένη κατ' ἐκείνο τὸ παράλιον· ἀμέσως δὲ ἠγοράσθησαν, καὶ διὰ τῆς βοήθειας ὄλου τοῦ πληρώματος, 500 ἀνδρῶν, μετεκομίσθησαν εἰς τὸ πλοῖον.

Ἡ αὐτὴ φρεγάτα ἔχει νὰ πλουτίσῃ τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας μὲ πολλὰ περιεργότατα ἀρχαιοθήτος λείψανα, ἀνορυχθέντα ἀπὸ τὰς πεδιάδας τοῦ Μαραθῶνος καὶ τῆς Τρωάδος, ἀπὸ τὰ πέριξ τῶν Ἀθηνῶν, τῆς Κορίνθου, καὶ τοῦ Σουνίου, ἀπὸ διάφορα μέρη τῆς Συρίας, ἐξαιρέτως δὲ ἀπὸ τὴν Βαλβέκαν, ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τῆς Παλαιστίνης, καὶ ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον.

Τὸ 1834 καὶ 1835 ἶδαν τὸ φῶς εἰς τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς 1,013 νέα συγγράμματα, συηροτοῦντα 1,300 τόμους, ἐπι-

μώμενα δὲ εἰς 1,220,000 δίστιλα. Τὸ 1836 ἠξήθη ὁ ἀριθμὸς ἀρκετὰ, καὶ ἡ ἀξία τῶν κατὰ τὸ ἔτος αὐτὸ δημοσιευθέντων βιβλίων δὲν ἐμπορεῖ νὰ λογαριασθῆ ὡς παρακάτω 1,500,000 δίστιλων.—Αἱ πωλήσεις πέντε βιβλιοπωλείων ἀνέβησαν τὸ 1836 εἰς δίστιλα 1,350,000. Ἐνας μόνον βιβλιοπώλης ἐπλήρωσεν εἰς διάστημα πέντε χρόνων δι' ἀγορὰν χειρογράφων δίσ. 135,000, ἐκ τῶν ὁποίων δίσ. 30,000 ἦσαν διὰ δύο μόνον ποτήματα. Ἄλλος βιβλιοπώλης ἐπλήρωσε τὸ 1836 δίσ. 30,000 εἰς Ἀμερικανοὺς συγγραφεῖς· καὶ ἄλλος τις πληροῖν ἐξ ἱκανῶν ἤδη χρόνων τὴν αὐτὴν ποσότητα εἰσησίως.

Εἰς τὴν πόλιν τῆς Ἀσιατικῆς Ῥωσσίας Καζάν ὑπάρχουν ὀκτὼ βιβλιοθήκαι. Τὸ πανεπιστήμιον αὐτῆς ἔχει βιβλιοθήκην περίπε 26,000 τόμων, καὶ 250 χειρογράφων. Ὅτε πρῶτον ἐθεμελιώθη κατὰ τὸ 1807, συνίστατο ἀπὸ 4,000 τόμους, ἠξήθη δὲ διὰ χαρισμάτων καὶ ἀγορῶν εἰς τὴν παρούσαν αὐτῆς ἑκτασίαν. Τὸ πανεπιστήμιον ἔχει καὶ ἄλλην βιβλιοθήκην διὰ τοὺς σπουδαστάς, συγκειμένην ἀπὸ περίπου 750 τεύχη· ἡ τρίτη ἀνήκει εἰς τὸ γυμνάσιον, καὶ ἡ τετάρτη εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν σχολήν. Αἱ λοιπαὶ τέσσαρες βιβλιοθήκαι εἶναι ἰδιοκτησίαι μερικῆς.

ΤΗΝ 31ην Δεκεμβρίου 1837, οἱ κάτοικοι τῆς Μελίτης καὶ τῆς πλησιοχώρου ἰήσου Γαύλου ἦσαν 117,585· τῆς Μελίτης 101,117, τῆς δὲ Γαύλου 16,468. Ἀριθμὸς ἐντοπίων εἰς τὴν Μελίτην, 94,978, δηλαδή 45,487 ἄνδρες, καὶ 49,491 γυναῖκες. Ἀριθμὸς Ἀγγλων, 1,468, δηλαδή 915 ἄνδρες, καὶ 553 γυναῖκες. Ἀριθμὸς ξένων, 4,671, δηλαδή 3,942 ἄνδρες, καὶ 729 γυναῖκες. Ἀριθμὸς ἐντοπίων εἰς τὴν Γαύλον, 16,455, δηλαδή 8,124 ἄνδρες, καὶ 8,331 γυναῖκες. Ἀριθμὸς Ἀγγλων, 13, δηλαδή 8 ἄνδρες, καὶ 5 γυναῖκες.

ΠΡΟΣ τὰ τέλη τοῦ 1837 εὐρίσκοιτο εἰς ὑπερρείαν 211 Ἀγγλικὰ πλοῖα τοῦ πολέμου· ἐκ τῶν ὁποίων 23 ἦσαν πλοῖα τῆς γραμμῆς, φέροντα ἀπὸ 74 ἕως 120 κανόνια ἑκαστον, καὶ 188 ἦσαν φρεγάται καὶ μικρότερα καράβια.

ΤΟΝ παρελθόντα Φεβρουάριον συνίστατο ὁ Δανικὸς στόλος ἐπὶ ἐπὶ δίκροτα, ἑπτὰ φρεγάτας, ἕξ βρέκια, ἕξ πλοῖα μικρότερα, 64 λέμβους κανονοφόρους, καὶ τρεῖς βομβοφόρους.

ΤΑ βασιλικὰ πλοῖα τῆς Γαλλίας ἀναβαίνουν τὴν σήμερον εἰς 280· ἐκ τῶν ὁποίων 24 εἶναι δίκροτα, καὶ 36 φρεγάται. Ἐκτὸς τούτων ναυπηγοῦνται 27 δίκροτα, καὶ 27 φρεγάται, καὶ τινα πλοῖα μικρότερα.